

Giới thiệu Theo Ngàn Năm Chờ Đợi

Trong giới chúng tiên, năm vị sao giả, tượng trưng cho nhật nguyệt, lấy tinh khí của thiên địa, nhật nguyệt mà sản sinh ra thiên thai ngũ hành.

Phương Đông có Tuế Tinh hoàng quân, họ Trùng Lan, danh Thanh Ngưng

Phương Nam có Mị Hoắc hoàng quân, họ Hạo Vô, danh Tán Dung.

Phía Tây có Thái Bạch hoàng quân, họ Hạo Vô, danh Đức Tiêu

Phía Bắc có Thần Tinh hoàng quân, danh Khai Tuyên, tự Tích Nguyên.

Trấn giữ trung ương là Trấn Tinh hoàng quân, danh Tàng Mục, tự Đàm Duyên.

Bạn đang đọc truyện *Theo Ngàn Năm Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

1. Tiên cảnh

Trong giới chúng tiên, năm vị sao giả, tượng trưng cho nhật nguyệt, lấy tinh khí của thiên địa, nhật nguyệt mà sản sinh ra thiên thai ngũ hành.

Phương Đông có Tuế Tinh hoàng quân, họ Trùng Lan, danh Thanh Ngưng

Phương Nam có Mị Hoắc hoàng quân, họ Hạo Vô, danh Tán Dung.

Phía Tây có Thái Bạch hoàng quân, họ Hạo Vô, danh Đức Tiêu

Phía Bắc có Thần Tinh hoàng quân, danh Khai Tuyên, tự Tích Nguyên.

Trấn giữ trung ương là Trấn Tinh hoàng quân, danh Tàng Mục, tự Đàm Duyên.

Tuế Tinh chân quân – Thanh Ngưng, được thể nhân xưng tụng là Đông Phương Mộc Đức chân quân, có thể tạo ra vạn vật thế gian, biến khổ thành phúc làm cho thể nhân kính ngưỡng. Phạm nhân đều lấy hấn là thần hộ vệ, bốn phương đều có điện tế cho vị chân quân này.

Mỗi thần tiên mặc dù có vô văn dung mạo khác nhau, nhưng chung quy chỉ có một chân thân (nguyên hình) bất diệt – cũng chính là diện mạo thật của họ.

Chân thân của Thanh Ngưng- đầu đội tinh quan, lấy thanh hà thọ hạc vì y, lấy hoa hồng đan hà vì lí. Tay cầm Bạch Ngọc, bên hông trang bị Thất Tinh Kim kiếm cùng một viên ngọc bội màu trắng. Mà hấn... quả là diện mạo phi phàm.

Một ngôi sao sáng nhất trên Thiên giới...

Chúng thần trên Thiên giới, ngay cả Vương Mẫu nương nương đều rất thích tiếng đàn du dương, nhẹ nhàng của hấn. Nhưng hấn rất ít khi đánh đàn bởi với hấn nếu không có tri âm thì không cần dùng tiếng đàn để nói...

Thiên giới – Tiên cảnh - nơi mà khát vọng của thể nhân không thể thành.

Thanh Ngưng chậm rãi bước đi trong làn sương khói lượn lờ, khung cảnh nơi Tiên cảnh vừa thực vừa ảo. Xung quanh là khung cảnh hùng vĩ của núi non, rừng trúc, suối nhỏ, Lương đình nơi này của hôm qua và hôm nay đều không giống nhau, nhưng cũng không biết đã thay đổi lúc nào. Trong mắt hấn, mọi thứ đều chỉ là hư vô, tất cả chỉ như một ảo tưởng.

Thái Bạch Tinh đang một mình chơi cờ ở Lương đình, thấy Thanh Ngưng ngang qua, vượt chòm râu hoa râm, cười nói: “Đến đúng lúc lắm, giúp ta giải ván cờ này đi!”

“Qua ngàn năm rồi, ngươi không thay đổi sao?” Thanh Ngưng cười đáp. Hấn trên mặt vĩnh viễn luôn là nụ cười- bất luận là có muốn hay không.

“Nếu so với ngươi, ngàn năm qua thú vị hơn!” Thái Bạch Tinh vượt chòm râu hoa râm thờ dài: “Ta vẫn không hiểu, vì sao ngươi và ta đồng đạo hạnh, nhưng ngươi tưởng mạo anh tuấn bất phàm ngàn năm không thay đổi, mà ta thì gương mặt của một lão già ngàn năm cũng vẫn không đổi”.

“Đây đều là chỉ vì chứng minh thân phận bản thân thôi, người cao hứng có thể biến thành tiểu hài tử mà”

“Ta cũng không nghĩ thần tiên trên Thiên Cung có thể nhận ra ta, còn dùng cả nhãn lực để nhìn rõ chân thân của ta.”

Thanh Ngưng cười nói: “Người ôm bàn cờ thế, dù có biến thành bộ dạng gì mọi người đều có thể đoán ra người”.

“Người rốt cuộc có đánh cờ hay không?” Thái Bạch Tinh nổi giận nói

Thanh Ngưng không cự tuyệt Thái Bạch, bởi hắn không có lý do để cự tuyệt yêu cầu của người khác. Hắn không ăn, không uống, không ngủ, không luyện công, không luyện đan dược, đi thế gian làm việc thiện, chuyện tình dù phiền toái nhất cũng chỉ tốn của hắn vài canh giờ.

Cho dù hắn từng yêu thích cầm, kì, thư họa sống tại đây cả ngàn năm, đều không còn làm cho hắn thấy hứng thú.

Với cái cơ thể trường sinh bất lão này của hắn, đây là thời gian duy nhất hắn có việc để làm.

Sau mười ván cờ, Thái Bạch Tinh đứng lên vỗ vỗ lưng, cảm thán nói: “Ai, có đôi khi thật muốn biết cảm giác mệt là gì.”

Thanh Ngưng lắc đầu: “Người nhìn xem, trong mắt chỉ toàn khát vọng của phàm nhân, mệt chính là chuyện tình thống khổ của phàm nhân.”

“Trời cũng tối rồi, chúng ta nên đi nghỉ sớm!” Thái Bạch Tinh tay phát chiếc phát trần màu trắng, bầu trời đang sáng chỉ trong một khoảng khắc liền hóa thành bầu trời đêm.

“Làm gì phải tự lừa mình dối người, trong Thiên cung làm gì có đêm hay ngày.”

“Người... đúng là cái gì cũng đều nhìn thấu.”

Nhìn Thái Bạch Tinh lẩn vào bóng đêm để quay về cung điện, còn Thanh Ngưng chính là đứng ngây ngốc trong màn đêm ấy.

Đúng vậy, nếu không có bóng tối thì ánh sáng đâu còn ý nghĩa? Không có thương tổn, đau đớn, thì sẽ con người sẽ không theo đuổi cái gọi là hạnh phúc? Không có những thứ ghê tởm thì cũng sẽ chẳng ai biết đến cái gì là tuyệt mỹ? Hắn sống trong Tiên Cảnh không bóng tối, không đau xót, không có cái gọi là ghê tởm thì còn có thể làm gì?

Hắn buồn bã quay về Tinh Cung. Bầu trời Tinh Cung tuy sáng ngời, trong điện lý của hắn không có phong cảnh, không có hành lang uốn lượn hay lầu các hoa mỹ, chỉ là một không gian trống rỗng. Hắn thích như vậy. Nếu cái gì cũng không cần thì cũng sẽ chẳng có được gì.

Một vài tiên nữ vội vàng bay qua, làm cho hắn chú ý. Không phải bởi vì các tiên nữ xinh đẹp động lòng người, mà bởi vì đã từ rất lâu hắn không nhìn thấy các thần tiên vội vàng.

Hắn tò mò theo sau, thấy rất nhiều nữ tiên bận rộn, đồng bùn đất vừa đưa đến được tách ra, nhào nặn một cách cẩn thận tạo ra đủ mọi nhân dạng, sau đó đem những linh hồn được đựng trong một cái chai vào trong thân thể tượng đất, rồi đem tượng đất ấy đưa vào luân hồi.

Thanh Ngưng tò mò tiêu sái đi qua, lễ phép hỏi: “Các vị đang làm gì ở đây?”

Tiên nữ đáp: “Tinh quân, sắp tới đây thế gian sẽ xuất hiện một việc trọng đại, Phàm Nhân Nhân Số (số sinh tử) sẽ tăng lên, thân thể đã không đủ để phân phối, cho nên Vương Mẫu nương nương lệnh cho chúng ta tạo ra thêm một ít thể xác.”

Thanh Ngưng cẩn thận nhìn xem tượng đất, bất luận là nam hay nữ đều có chút chỗ thiếu hụt, khuôn mặt nếu không quá lớn thì chính là quá nhỏ, hình dạng ngũ quan cũng thấp phần quái dị, cho dù ngũ quan có tinh xảo một chút thì thân thể không phải là quá gầy gò thì cũng quá mập mạp.

“Vi sao tượng đất nào tướng mạo cũng đều quái dị?”

“Chúng ta thủ công không tốt, hơn nữa lại phải làm ngàn vạn tượng đất, nên không khỏi có chỗ thiếu hụt.” Tiên nữ ngượng ngùng cười.

“Vi sao lại không dùng pháp lực?”

“Loại bùn đất này là loại năm đó Nữ Oa nương nương dùng, Người cũng không sử dụng pháp lực để bùn đất hóa thành hình người, chúng ta nào dám làm.”

Thanh Ngưng gật gật đầu, yên lặng nhìn các nàng bận rộn, nhìn một đám các tượng đất được tặng cho sinh mệnh rồi đưa vào luân hồi. Hắn bỗng nhiên cảm thấy đây là một việc thú vị, đã lâu không có loại cảm giác này.

“Ta có thể cùng các vị làm tượng đất không?” Thanh Ngưng hỏi

“Tinh quân nếu nguyện ý, đương nhiên có thể.” Nói xong tiên nữ đưa cho hắn ít bùn đất.

Thanh Ngưng vừa tiếp nhận, nhưng đột nhiên trả lại: “Màu sắc này không tốt, có màu sáng hơn không?”

“Vừa mới đưa đến nên chỉ có vậy, lát nữa sẽ có nhiều hơn”

Quả nhiên không lâu sau, các tiên nữ lại đưa đến rất nhiều bùn đất, hần cẩn thận lựa chọn trong đống bùn đất ấy một khối có màu sáng nhất, trắng nõn nhất, khoan chần ngồi xuống, bắt đầu tỉ mỉ tạc họa... 2.Sự chờ đợi

Cứ như vậy ngày qua ngày hần đều chú tâm nặn tượng đất.

Một tháng trôi qua, Thanh Ngưng bắt đầu dĩ phá tan gương mặt của tượng đất. Tuy rằng khuôn mặt của các tiên nữ nơi đây đều khiến người khác tán thưởng, nhưng hần vẫn chưa hài lòng, cái hần muốn không phải chỉ có đẹp mà còn phải ôn nhu như nước, thanh lệ thoát tục, xinh đẹp động lòng người.

Một năm trôi qua, hần lại phá hủy gương mặt tượng đất...

Cứ như vậy mỗi lần làm xong là mỗi lần phá hủy, phá hủy xong rồi lại làm tiếp tục làm, hần quên cả thời gian, quên đi sự cô độc, ngoại trừ những lúc nghe phàm nhân cầu xin, hay phải ra ngoài cứu giúp thế gian, thì thời gian còn lại đều dành cho việc sáng tạo một người hoàn mỹ trong lòng hần. Nhiều lúc hần đã muốn từ bỏ, nhưng chỉ cần nhắm mắt lại thì một bóng hình xinh đẹp liền xuất hiện trong đầu hần tựa như muốn nói với hần: “Ta chính là người hoàn mỹ trong lòng ngươi.”

Không biết đã qua bao lâu, một gương mặt ôn nhu hiện lên trước mắt hần.

Đôi mắt sáng như ngọc, ánh mắt lộ ra vẻ ôn nhu như mặt hồ phẳng lặng. Gương mặt trắng nõn mang theo nét phiêu du của thần thánh nhưng cũng rất trần thế.

Thanh Ngưng bàn thần khẽ vuốt lên gương mặt hoàn mỹ ấy, đây chính là điều hần muốn.

Từ ngày đó đến nay, trên Thiên Giới đều rất hiếm khi nhìn thấy bóng dáng của hần, hần cũng không còn đánh cờ với Thái Bạch Tinh ở Lương Đình Trung nữa.

Các tiên nữ sau khi làm xong công việc đều rời khỏi. Chỉ có Thanh Ngưng vẫn đắm chìm trong việc sáng tạo tượng đất của hần.

Hần cẩn thận, tỉ mỉ vuốt từng sợi tóc của tượng đất làm cho mỗi sợi tóc như ngập tràn ánh sáng. Không chỉ thế, thân thể của tượng đất còn được hần thiết kế từng li từng tý, ngón tay thon dài của hần mon trón nơi đâu thì tại đó lại hiện ra những đường cong tuyệt mỹ. Hần còn dùng cả mây trời để tạo ra cho nàng một chiếc áo màu trắng muốt làm cho khí chất của nàng thêm phần thanh khiết.

Cứ như vậy, mất cả trăm năm tạo nên một tượng đất hoàn mỹ, trăm năm qua đi đó cơ hồ đã làm nóng chảy trái tim băng giá của hần, ánh mắt của hần bây giờ đã không còn vẻ cô độc mà thay vào đó là một ánh mắt nhu tình say lòng người.

Tượng đất dù sao cũng chỉ là tượng đất cho dù có hoàn mỹ đến mấy nhưng không có linh hồn. Chỉ có Thái Bạch Tinh là biết hần đem tượng đất về đặt ở cung điện.

“Ngươi vì sao không đưa cho các tiên nữ để cấp cho nàng ấy một linh hồn?”

Thái Bạch Tinh nhìn người bạn hữu quý trọng tượng đất không có linh hồn như vậy liền tò mò hỏi.

“Không có một linh hồn phàm trần nào có thể xứng với nữ thần hoàn mỹ trong lòng ta... Ngươi có biện pháp nào để cho nàng một linh hồn thật thanh khiết không?”

Thanh Ngưng mặc dù là đang nói chuyện cùng Thái Bạch Tinh nhưng ánh mắt vẫn si mê nhìn vào tượng đất.

“Ta nghe nói thần tiên có thể dùng huyết và lệ của mình để tạo ra một linh, nhưng có điều chưa có thần tiên nào dám làm điều này”.

Thanh Ngưng liền cắt đứt ngón tay của mình nhưng căn bản lại không có máu mà hần cả nước mắt cũng không có.

Cuối cùng hần đều phải dùng thuật thì miệng vết thương mới chảy ra máu, trong mắt chảy ra một giọt lệ. Hần thành tâm dùng lệ và huyết của mình đặt vào người tượng đất

Đúng là hần thất bại rồi, nàng vẫn chỉ là một tượng đất, đôi mắt tuy sáng như ngọc nhưng lại trống rỗng vô hồn.

“Không có biện pháp khác?” Thanh Ngưng không cam lòng hỏi.

“Không có. Chúng ta chơi cờ đi, ngươi đã chơi nặn tượng cả trăm năm rồi còn gì.”

“Ngày khác đi, hôm nay ta phải chăm sóc nàng”

Thái Bạch Tinh nhìn thấy Thanh Ngưng cẩn thận choàng thêm áo cho tượng đất, hần muốn nói nhưng lại thôi.

Cứ như vậy, mỗi ngày Thanh Ngưng đều đánh đàn và nói chuyện cùng nàng. Tuy hần biết nàng không có linh hồn, không có sinh mệnh nhưng hần vẫn rất muốn kể chuyện trong lòng của chính mình cho nàng nghe.

Nàng có biết không, ta nguyên thể là một khối bạch ngọc, thân thể của ta nhờ băng sơn mà thành, linh khí thì hấp thụ của nhật nguyệt. Trải qua hơn trăm ngàn năm mà hợp lại, ta có linh hồn, có sinh mệnh cuối cùng thì hóa ra thân thể...

Ta nhìn thấy thể nhân thay đổi thất thường nên quyết tâm phải làm thần tiên thay đổi đau khổ của phạm nhân. Qua ngàn năm tu luyện mới thoát thai hoá cốt hóa thành thần tiên. Khi đó, ta có được một năng lực phi phạm không những có thể vô lo vô nghĩ đến cuộc sống mà còn có thể thay đổi vận mệnh của phạm nhân.

Nhưng sau khi có được tiền lực chân chính, ta mới biết được lúc đó mình thật sai lầm..

Số mệnh của phạm nhân là do chính họ quyết định dù là thần tiên cũng không có quyền thay đổi. Ta chỉ có thể làm được những việc trong phạm vi cho phép của thần tiên – giải cứu bọn họ, tiêu diệt tâm ma, làm cho bọn họ giảm bớt tội ác khi luân hồi chuyển thế.

Mà nàng xem xem, cuộc sống của ta nếu không phải là hư không thì chính là hư không. Vương Mẫu cùng Ngọc đế phải qua hơn cả trăm năm, khi đến lễ hội bàn đào mới triệu kiến chúng ta một lần, uống rượu hân hoan sau đó mới bắt đầu nghe thần tiên hỏi báo một chút. Tiệc rượu ca múa xong mới hỏi đến khó khăn nơi phạm thể...

Ngàn năm làm thần tiên, ta cũng từng hận ,từng oán, từng cố gắng ,từng thất bại ban đầu cũng rất bất mãn... Nhưng về sau cũng thành thói quen giống bọn họ, ngày qua ngày, năm qua năm đều sống một cuộc sống hư vô..."

Mỗi một ngày, Thanh Ngưng đều nói chuyện với nàng, đôi lúc nói chuyện xưa, tâm sự cũng có khi nói những chuyện phát sinh ở thế gian. Mỗi ngày hẳn giúp bao nhiêu người, cứu bao nhiêu linh hồn sa đọa, hẳn đều nói hết cho nàng nghe.

"Hôm nay có một nữ nhân vì người mình yêu mà tự sát, ta cũng không giúp được gì.Nàng và người yêu là thanh mai trúc mã, đáng tiếc kết hôn không quá hai năm, bà bà (mẹ chồng) vì thấy nàng không thể sinh dưỡng gì được nên bắt ép hẳn hủu nàng. Nàng không đành lòng thấy trượng phu của mình khó xử giữa tình với hiếu. Vì muốn trượng phu của nàng an tâm thì cứ nên nàng nói với bà bà cho nàng một thời gian ở bên cạnh hẳn, khi nào hẳn lên kinh ứng thí nàng sẽ lặn lội rời đi.Khi trượng phu của nàng vào kinh ứng thí, nàng để lại một bức thư tuyệt mệnh, sau đó lặn lội đến một nơi khác tự cắt đứt sinh mệnh của mình.Ta định sẽ giúp nàng nhưng nàng lại cầu khẩn ta giúp trượng phu của nàng. Giúp cho hẳn tên đề bằng vàng, thực hiện được kế hoạch lớn lưu danh thiên cổ, có thể sống đến lúc con cháu đầy cả sảnh đường."

Nàng nói: "Nếu mình còn sống chỉ làm cho hẳn liên lụy cùng phiền não thêm mà thôi. Nếu đứng nhìn người mình yên mến thống khổ chỉ bằng hóa thành một hồn phách để nhìn thấy hẳn thành công.""Ta đáp ứng nàng ấy, làm cho trượng phu của nàng tên đề bằng vàng, trên quan trường một bước lên mây. Ta còn đổi dương thọ của hẳn thành tám mươi, làm cho hẳn lưu danh bách thế...Nàng nói xem ta làm có đúng không? Hay là nàng nghĩ ta nên cấp cho nàng một đứa nhỏ để bà bà tiếp nhận nàng?Kỳ thật, nàng ta có thể có con cháu đầy đàn, chẳng qua bà bà chỉ lấy việc nàng không thể sinh đẻ làm cái cớ thôi." Thanh Ngưng kể lại chuyện cũ, ánh mắt trở nên âm trầm.

Tuy hẳn vẫn tiếp tục giúp phạm nhân, nhưng mỗi lần đều không ngừng tự hỏi:"Cái gì là hạnh phúc? Phạm nhân đến tột cùng là muốn cái gì?"

Trong tam giới , ai cũng không thể trả lời được vấn đề này, huống chi là một tượng đất không có linh hồn.Một ngày hơn mười năm sau, Thanh Ngưng từ thế gian trở về, đứng trước nàng thật lâu nhưng không nói gì.Một khoảng gian rất lâu rất lâu sau đó, Thanh Ngưng vẫn là nhìn nàng, không thêm nhắc lại nhưng trong ánh mắt không còn sự thống khổ.

Đột nhiên có một ngày, sau khi tiếng đàn dứt,Thanh Ngưng trầm mặc một hồi lâu trầm giọng nói, "Tình yêu là gì? Nó là gì mà có thể làm cho người ta tột cùng khó dứt bỏ?"

Thanh Ngưng đến gần tượng đất, vừa nhẹ đưa tay vuốt ve sợi tóc của nàng vừa nói, "Nam nhân kia đã chết, hẳn hưởng thọ tám mươi tuổi. Hẳn cả đời làm quan, hưởng vinh hoa phú quý, người người kính ngưỡng.

Ta nghĩ rằng hẳn đã thật thỏa mãn, nhưng khi hẳn lâm chung ta mới biết được, nguyên lai điều hẳn thật sự muốn là cuộc sống trong mơ này nên ngăn lại để cho hẳn có thể gặp được người âm dương cách biệt trong chốc lát.

Khi còn sống hẳn đối với cái gì cũng không hứng thú, sống đến giờ phút này có phải với hẳn là một sự trừng phạt không?

Đáng tiếc là nàng không thể nói chuyện, nếu nàng có thể vậy nói cho ta biết có phải là ta đã sai lầm rồi không? Vì cái gì mà đến giờ hẳn vẫn thương tiếc thể tử? Vì cái mà thể tử của hẳn thả từ bỏ sinh mệnh của bản thân cũng muốn hẳn được hạnh phúc... Tất cả là vì cái gì ?" Câu nói sau cùng lại mang theo thanh âm khàn khàn.

Số lần hẳn rời Thiên đình càng lúc càng nhiều, thời gian càng dài hẳn càng ít nói chuyện với nàng.

Tình yêu trong cuộc sống làm cho hẳn mê mang, làm cho hẳn thương cảm.

Hẳn luôn hỏi, "Vì sao nàng không có linh hồn, vì sao nàng chỉ có thể nghe ta nói, vĩnh viễn không thể đáp lại ta?"

Hẳn thường vuốt ve gương mặt của nàng, đem thân thể lạnh như băng ấy ôm vào lòng hy vọng có thể truyền cho nàng một chút ấm áp.

"Ta thấy nam nhân cùng nữ nhân nơi trần gian, mỗi lần bọn họ thân mật như thế này, trên gương mặt đều hiện ra nụ cười sáng lạn... Nàng có cảm thấy

hạnh phúc này không?”

Hắn cười, dần dần nụ cười lại trở nên cứng ngắt, chậm rãi cau mày, “Nếu như nàng có thể nói câu...”

Trăm năm nữa qua đi...

Hôm đó, Thanh Ngưng đang lắng nghe phàm nhân khẩn cầu, nhưng lại hướng về tượng đất nói chuyện: “Ta lần trước tặng cho nàng đóa hoa cúc dưới hạ thể người thấy nó đẹp không? Nàng còn muốn thứ gì không?”

“Nàng ở một mình chắc là rất buồn, ta mang con chim nhỏ này trở về để nó ca hát cho nàng nghe được không? Nàng đừng vội, ta rất nhanh sẽ trở lại, nàng chờ ta”.Hắn vừa mới rời đi, Thái Bạch Tinh liền bước vào.

Dùng ánh mắt phức tạp để nhìn rõ dung nhan mê người của tượng đất, cảm thán nói, “Thế giới của hắn chỉ có người là tồn tại, người không dùng pháp lực nào nhưng lại khiến hắn bị mê hoặc. Nếu hắn cứ tiếp tục trầm mê, e rằng một ngày nào đó hắn sẽ trở nên điên cuồng mất”.

Nói xong, hắn đem tượng đất giờ lên cao, định quăng xuống đất, bất ngờ nghe thấy Thanh Ngưng la lên, “Không được”

Nhưng là trong tâm hắn đã quyết tâm làm việc này, chỉ nói một câu, “Tha thứ ta!” Sau đó đem tượng đất ném xuống phàm trần.

Thanh Ngưng bỏ con chim sơn ca đang cầm trên tay, lao theo thân thể tượng đất. Đáng tiếc, khi sắp chạm được vào tượng đất thì một bạch quang chiếu sáng. Thanh Ngưng sững sờ một chút, rồi lao theo sát tượng đất xuống thế gian...

Trên Hoa Sơn đỉnh, hắn tìm được một mảnh nhỏ bị tàn phá...

Không còn dung nhan xinh đẹp, không còn một thân thể hoàn mỹ, hay một ánh mắt nhu tình như nước... Hắn nhìn xuống mặt đất đầy những mảnh vỡ nhỏ, bỗng trong mắt một cái gì đó nhiệt nhiệt rơi ra, một giọt nước mắt rơi lên trên mảnh vỡ, nhảy mất biến mất.

Gió lạnh thổi qua, mang theo những mảnh vỡ nhỏ như cát.

Việc mà Thanh Ngưng theo đuổi bây giờ đã trở nên phí công vô ích. Nữ Oa Nương Nương cũng không sử dụng pháp lực để nhào nặn tượng đất hướng chỉ là hắn.

Hắn uest oải quay trở về thiên đình, từ đó hắn không hề cười, không ở giữa cung điện lầu bầu. Mỗi ngày chỉ khi phải xuống trần thời gian hắn chỉ bản thân nhìn theo hướng Hoa Sơn đỉnh.

Hắn rốt cục cũng hiểu được thế nào là tình yêu, hiểu được vì sao nam nhân khi hấp hối vẫn còn lưu lại một câu, “Cho dù mệnh dài trăm tuổi, nếu sống cô độc một mình trên thế gian thì còn ý nghĩa gì?”

Thái Bạch Tinh không rõ lúc nào đã đứng ở phía sau Thanh Ngưng, hắn không hối hận vì lúc ấy đã phá hủy tâm huyết của Thanh Ngưng.

Thời gian sẽ thay đổi tất cả, hắn rồi cũng sẽ quên thôi.

“Hôm nay Vương Mẫu mở hội bàn đào, nếu chúng ta đến muộn, nàng sẽ rất mất hứng.” Thái Bạch Tinh kiên nhẫn nhắc nhở.

“Ngạ!” Thanh Ngưng không hề động đậy đáp.

Thái Bạch Tinh cười, nói, “Nghe nói năm nay có một tiên nữ rất đẹp ở hội bàn đào sẽ hiến vũ (nhảy múa), rất nhiều thần tiên đều đến sớm để chiếm vị trí tốt, chúng ta nếu không đến thì sẽ muộn”.

“Có đẹp bằng nàng ấy không?” Thanh Ngưng vẫn không động đậy

“Ít nhất là nàng có linh hồn.”

Đại diện kim điều ngọc thể đúng là không phải ảo giác, các đình đài lầu các đều là nằm đó Vương Mẫu cùng Ngọc Đế đã dùng kim, ngọc, thủy tinh cùng trân châu ở thế gian tỉ mỉ để xây thành.

Thanh Ngưng tùy tiện tìm vị trí để ngồi, trước mắt đều là các bàn rượu được điều long họa phượng (Vẽ rồng khắc phượng) cùng những ly rượu thủy tinh màu hồ phách, bày ra trên bàn là những trái đào tiên hồng sắc. Thanh Ngưng lắc đầu, cười khổ, cầm lấy ly rượu uống cạn một hơi.

Chúng thần tiên cao cao tại thượng nơi đây có nhìn đến khó khăn của phàm nhân nơi thế gian?

Chúng thần tiên trò chuyện vui vẻ mà dường như đã quên mất hiện tại thế gian đang chiến loạn không ngừng, dân chúng trôi dạt khắp nơi.

Vương Mẫu Nương Nương cũng có chút men say, cao giọng nói, “Hôm nay, người hiến vũ là một người vừa mới được ban tiên – Y Vân Tiên Tử- kỹ thuật múa của nàng quả là thế gian hiếm có”.

Vừa dứt lời, một bóng dáng màu trắng nhanh nhẹn bay đến, tay áo phiêu phiêu, dừng lại trên mặt hồ trước điện.

Tiếng nhạc vang lên, nàng cũng tùy theo âm nhạc mà khởi vũ. Kỹ thuật cùng điệu nhảy đều đạt đến mức thượng thừa, ở giữa hồ nước hoa thủy tiên nở rộ làm cho nàng càng thánh khiết thanh cao

Ở vị trí này, Thanh Ngưng có thể thấy được bộ dáng của nàng.

Hắn nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại ấy như dường như cảm thấy quá giống tiếng đàn ưu thương, cô đơn của hắn.

Khi nàng xoay tròn, Thanh Ngưng thấy rõ dung nhan tuyệt thế của nàng. Không chỉ có mỹ mà ánh mắt chính là ôn nhu như nước, khí chất như vậy chỉ có thể là tượng đất đã bỏ ở thế gian của hắn.

Tay hắn nhẹ nhàng phát một cái, một cây Ngũ Huyền cầm liền xuất hiện trên bàn. Ngón tay thon dài khẽ gảy dây đàn. Bản Thiên Âm vang cả Thiên đình. Điệu múa của Y Vân Tiên Tử kết hợp với tiếng đàn của hắn tạo thành một khúc vũ hoàn mỹ.

Khi kết thúc, Y Vân tao nhã khom người hành lễ rồi nhanh nhẹn biến mất.

Là thật hay ảo hắn cũng không rõ...

“Quả là tuyệt mỹ! Tuế Tinh chân quân... đã lâu không nghe thấy tiếng đàn tuyệt mỹ của ngươi.” Vương Mẫu Nương cảm khái nói.

“Nương nương, thần có hơi chút say, hơn nữa đoạn tấu vừa rồi quá mức hao tổn tâm sức, có thể tha thứ cho thần lui xuống nghỉ ngơi?” Thanh Ngưng cung kính đứng dậy tinh cầu.

“Được rồi, ngươi lui xuống đi.” Vương Mẫu nhìn Ngọc Đế rồi gật đầu đáp ứng

Thanh Ngưng rời khỏi Kim Loan điện, đuổi theo Y Vân..

Thân ảnh mê người xuất hiện trước mắt hắn, Thanh Ngưng có chút khản trương kêu lên, “Này này!”

Y Vân tựa hồ có nghe, chần chờ trong chốc lát rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

“Nàng không thể nghe ta nói chuyện sao? Nàng vĩnh viễn đều không thể nghe được ta nói sao?” Thanh Ngưng cao giọng quát làm cho Y Vân không thể không dừng bước

“Tinh quân, có chuyện gì sao?” Nàng lạnh lùng hỏi lại.

“Ngươi nói sao?”

“Tiểu tiên phụng mệnh Vương Mẫu hiến vũ. Thỉnh Tinh quân chớ giống như Thiên Bồng Nguyên Soái năm đó rơi vào tình yêu của hạ giới.”

Nghe nàng nói, hắn hơi sững sốt, “Nàng không biết ta sao? Ta là Thanh Ngưng.”

“Tiểu tiên biết, ngài là tinh quân, chúng thần đều coi trọng ngài nhưng không có nghĩa là muốn làm gì cũng được?”

“Nàng tại sao có thể như vậy? Là ta tạo ra nàng, cho nàng linh hồn cùng sinh mệnh, sao có thể nói với ta như thế?” Thanh Ngưng cầm tay nàng, ánh mắt tràn đầy đau khổ nhưng dung nhan của nàng vẫn như trước- lạnh băng như nước.

Y Vân gầy tay hắn, lùi về phía sau, “Tinh quân, ta là tinh linh chốn phàm trần, lấy linh khí của thiên địa, tinh hoa của nhật nguyệt ngàn năm tu luyện mà được ban tiên. Ta nghe không hiểu những lời ngài nói”

Thanh Ngưng đứng trước mặt nàng, ngăn không cho nàng rời khỏi, “Tâm huyết của ta, sự chờ đợi của ta, tất cả chỉ để đổi lấy sự lạnh lùng của nàng sao?”

“Ngài nếu không rời đi, ta sẽ đi cáo với Nương Nương!” Y Vân lạnh lùng đáp.

Thanh Ngưng kinh ngạc lui ra phía sau, nhìn theo bóng dáng nàng biến mất... Là hắn nhìn lầm sao? Hay thật sự là ảo giác?

Bạn đang đọc truyện *Theo Ngàn Năm Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

1. Tâm Sự

Nhìn bóng dáng ưu thương của người – tâm ta như như bị trăm vạn con kiến cào xé. Trăm ngàn năm qua, đau thương cùng cô đơn của chàng ta đều nhìn thấu, chàng có hiểu nỗi đau khổ của ta không?

Ngàn năm trước, chàng sáng tạo cho ta vẻ đẹp mỹ miều độc nhất vô nhị, dùng cả huyết và lệ của mình cho ta tâm hồn thánh khiết, nhưng chàng không thể cho ta sinh mệnh...

Ta chỉ có thể vĩnh viễn đứng nơi đó, mắt không thể thấy, tai không thể nghe, miệng không thể nói...

Ta mơ hồ nghe thấy chàng nói chuyện cùng ta, mới đầu ta không biết chàng đang nói cái gì nhưng lâu dần ta cũng đã hiểu, mỗi một câu chàng nói ta đều hiểu; không phải dùng tai mà là dùng tâm, dùng cả chính linh hồn của ta để nghe.

Chàng hỏi ta yêu là cái gì? Hỏi ta vì sao phạm nhân khi yêu lại có thể sống chết không màng.

Ta nghe được, dùng tâm của ta nói cho chàng: “Ta mặc dù không phải là nữ nhân kia, như nếu có có một ngày như thế, ta cũng sẽ vì hạnh phúc của chàng mà hi sinh tất cả những gì của bản thân”. Nhưng chàng không nghe được, chàng có tai nên tâm không thể nghe được lời nói của ta.

Sự vuốt ve của chàng, chàng ôm thân thể lạnh băng của ta làm cho ta cảm thấy ấm áp. Ta dùng tâm nói với nàng, “Ta cũng rất hạnh phúc, cho dù vĩnh viễn chỉ là một pho tượng nhưng chỉ cần có thể ở bên cạnh chàng ta đều cảm thấy mãn nguyện”.

Ta tin tưởng chàng cũng như ta, chỉ cần ta ở bên cạnh nghe chàng nói chuyện thì chàng cũng thấy hạnh phúc.

Ta đã từng nghĩ chúng ta vĩnh viễn cũng không thể chia lìa, đáng tiếc cuối cùng ta cũng phải xa chàng. Ta rơi xuống vách núi đen – tan xương nát thịt, linh hồn ta chìm rải phiêu tán theo con gió. Ta biết nếu ta biến mất, ta cũng sẽ rất khổ sở bởi vĩnh viễn về sau ta cũng không thể cùng chàng làm bạn, không thể lắng lắng nghe chàng tâm sự...

Trong một khắc, ta hy vọng lời nói của Thái Bạch Tinh là sự thật. Nếu ta biến mất, đối với chàng chính là điều tốt.

Ngay tại trong thế giới trống rỗng ấy, một trận đau đớn nóng rực truyền đến tâm ta. Sau đó ta mới biết được đó chính là giọt lệ. Giọt lệ của chàng đã giúp ta bảo vệ nguyên thần, làm cho linh hồn ta bắt đầu hợp lại.

Bất luận có bao nhiêu đau khổ, ta đều cố gắng hấp thụ tinh khí của vạn vật thiên địa hy vọng có thể tạo ra sinh mệnh cho bản thân. Không biết đã trải qua bao nhiêu năm, thân thể ta mới hồi phục như cũ chính là để bảo vệ hình tượng hoàn mỹ trong lòng chàng.

Dần dần ta nghe thấy trái tim mình bắt đầu đập, thấy vẻ đẹp của thế gian thật không có gì sánh được, nghe thấy tiếng chim, ngửi thấy hương hoa. Ta rất muốn nhìn thấy lại bộ dáng của chàng, thật muốn biết bộ dáng kim tướng ngọc chất của chàng là như thế nào - là tuổi trẻ tuấn lãng hay là tuổi già sức yếu.

Cho dù chàng mang bất kì bộ dáng nào đi chăng nữa, yêu thương cùng hoài niệm của ta đối với chàng mãi mãi không thay đổi...

Sau hơn trăm năm, ta trở nên năng động nhưng vẫn chỉ ở sơn thủy tận tình vui đùa nhảy múa. Ta ngâm lên khúc nhạc mà chàng yêu nhất, mỗi lần múa ta đều tưởng nhớ đến chàng.

Ta ở phạm trần thế tục tìm kiếm bóng dáng của chàng, ngoại trừ thấy phạm nhân cung phụng tượng của chàng thì không có gì cả.

Phương pháp duy nhất để nhìn thấy được chàng cũng chỉ có đau khổ tu hành, chờ đợi đến một ngày được ban tiên, lên Thiên đình gặp lại chàng.

Ta quay lại Hoa sơn, không quản ngại ngày đêm đều chú tâm khổ tu, hy vọng ta có khả năng tích thiện duyên, cầu thiện quả. Ta tin tưởng dù có mất bao lâu, ta nhất định cũng sẽ quay về bên cạnh chàng.

Thiên luật – ta biết, thần tiên không thể động tình. Ta hiểu điều đó, ta cũng không muốn chàng vì ta mà động tâm, ta chỉ hy vọng có thể yên lặng như vậy nhìn chàng, dùng thân thể trường sinh bất tử giống chàng để vĩnh viễn làm bạn với chàng.

Vất vả của ta quả không uổng phí, tại Kim Loan đại điện, ta gặp chàng, ước nguyện của ta đã hoàn thành rồi.

Thống khổ của chàng – ta có thể nhìn thấy, ta đem nó đặt trong lòng mà đau xót. Chàng cho ta linh hồn, cho ta mọi thứ, ta rất cảm kích chàng – ta nguyện ý đổi tất cả mọi thứ của ta chỉ để có thể thâm lắng yêu chàng.

Ta không thể để cho ngàn năm đạo hạnh của chàng bị phế bỏ, không thể để chàng vì ta mà vạn kiếp bất phục...

Thanh Ngưng đột nhiên quay đầu, nhìn vào đôi mắt trong suốt của người đối diện.

“Người như thế nào mà lại ở đây?” Hắn nhìn thấy Y Vân đang cuống quýt cúi đầu, định nhanh chóng rời đi- hắn liền chặn đường nàng.

“Vương Mẫu Nương Nương lệnh ta may cho người một chiếc áo gấm, ta đang muốn đi chuẩn bị tơ vàng”.

“Nàng tên Y Vân?”

“Là!”

“Nàng hình như rất sợ ta!” Thanh Ngưng nhìn thấy nàng tránh xa hắn. Trong mắt hắn mọi hy vọng liền biến mất. Hắn nghĩ rằng Y Vân xuất hiện ở gần Tuế Tinh cung có lẽ rằng nàng đã nhớ ra cái gì. Trong một khắc, hắn dường như cảm nhận được ánh mắt mê ly của nàng... nguyên lai tất cả đều là ảo giác...

“Là chán ghét.” Của nàng thanh âm ngân cao.

Thanh Ngưng cố gắng kìm nén kích động, không quan tâm đến Y Vân đang phản kháng liền kéo nàng của cung điện của mình.

Cung điện này vẫn như cũ – chỗ trống kia đối với Y Vân vừa xa lạ mà quen thuộc. Nàng vẫn nghĩ Thanh Ngưng ở thiên giới là thần cai quản - giúp thế nhân thoát tục nên cung điện hẳn là phải như thi như họa, như mộng như ảo... Nhưng hôm nay nàng mới biết toàn bộ đều trống rỗng..

Thanh Ngưng buông tay nàng ra, sâu xa nói, “Ta chỉ hy vọng nàng có thể đứng trong này, có thể thật sự nghe ta nói một lát được không?”

Thanh Ngưng thấy nàng gật đầu, ánh mắt lại hướng về Hoa Sơn đỉnh.

“Chúng thần trên Thiên giới đều cung kính ta, chúng sinh thế gian trên đều vì tôn ta, bản thân ta còn không biết rốt cục là mình tội cùng muốn cái gì. Ta từng nghĩ bản thân sẽ luôn vô độc cùng tịch tịch trải qua thời gian vô hạn này, cho đến khi nàng ấy xuất hiện – làm ta thay đổi hết mọi thứ...

Đối với một vị thần tiên không có chuyện gì phải phí tâm phí sức như ta lần đầu dùng hết tâm quyết của mình kỳ thật chính là một loại khoái hoạt. Nhìn bản thân vất vả để đổi lấy thành tựu, lần đầu tiên ta cảm giác được hạnh phúc...

Ta mỗi ngày đều nhìn tâm huyết do chính mình làm ra, hưởng thụ cảm giác thành tựu. Tuy rằng ta biết nàng ấy không nghe thấy, nhưng ta vẫn nguyện ý đem mọi chuyện của ta nói cho nàng ấy nghe.

Ta xem nàng là tri kỷ, là người duy nhất trong thiên địa có thể hiểu được tâm tư ta, cũng là người duy nhất làm bạn với ta trong tam giới này.

Dần dần ta quen với sự tồn tại của nàng, mỗi lần ta xuống thế gian đều sợ nàng sẽ lo lắng cô đơn, mỗi khi ta kể sự tình cho nàng ấy nghe ta đều đoán xem nàng ấy có vui vẻ hay không, mỗi lần gặp được chuyện xưa cảm động ta đều chia sẻ cùng nàng ấy, thậm chí tất cả cái gì tốt đẹp cũng đều muốn cho nàng... Đáng tiếc là nàng ấy không có sinh mệnh, càng không thể nào có được...

Nếu có một ngày nàng ấy có thể nói với ta một câu, cười với ta một cái, ta nguyện ý dùng mọi thứ để trao đổi...

Tất cả những quyền sách của tam giới ta đều tra qua, ta còn ở trước Phật yên lặng vì nàng ấy mà khẩn cầu, hy vọng nàng có thể sinh mệnh, cho dù là phạm nhân cũng được. Đáng tiếc qua cả ngàn năm, nàng ấy vẫn đứng yên lặng trước ta...

Tuy rằng khát vọng của ta không có cơ hội thành hiện thực, nhưng ra cũng rất mãn nguyện. Chỉ cần nàng vĩnh viễn ở bên cạnh ta, mỗi ngày ta đều có thể nhìn thấy nàng thì tốt lắm rồi.

Đáng tiếc ngay cả nguyện vọng ấy cũng không thể thực hiện, cho dù ta ngàn năm đạo hạnh, pháp lực sâu lường, nhưng khi nhìn thấy nàng ấy tan xương nát thịt... ta cảm thấy bản thân mình thật bất lực...

Một khắc trong cả ngàn năm qua lần đầu tiên ta thấu hiểu được tư vị tâm tư...

Ta không nghĩ sẽ nắn một tượng đất khác giống nàng, bỏ trong tâm ta vĩnh viễn không ai có thể thay thế nàng ấy được. Ta tình nguyện mỗi ngày đều nhìn xuống Hoa Sơn đỉnh hoài niệm nàng, cũng không muốn dùng một tượng đất khác thay thế vị trí của nàng trong tim ta.”

Hắn nhìn Y Vân khuôn mặt không chút biểu tình, nở nụ cười.

“Nàng thật sự rất giống nàng ấy, cũng không có gì tổn hại khi nghe ta nói chuyện.”

“Ta không phải nàng ta, ta cũng không hiểu được điều người nói là cái gì!”

“Vì sao nàng cái gì cũng không nhớ? Vì cái gì nàng có thể động, có thể cười, nhưng lại hoàn toàn quên ta.”

“Không phải. Với ta mà nói, người chưa từng có tồn tại...” Y Vân tỉnh tường nói xong, xoay người rời đi. 2.Hồng Loan

Gấm vóc trước mắt đã chất cao như núi, bàn tay mềm mại của Y Vân không chút dừng lại. Nếu thần tiên có thể đổ máu thì y phục của nàng sớm đã nhuộm đầy huyết sắc. Nếu thần tiên có thể rơi lệ thì có lẽ trong tay nàng giờ đã thấm đầy nước mắt.

“Ta xem nàng là tri kỷ, là người duy nhất trong thiên địa có thể hiểu được tâm tư ta, cũng là người duy nhất làm bạn với ta trong tam giới này...”

“Nếu có một ngày nàng ấy có thể nói với ta một câu, cười với ta một cái, ta nguyện ấy dùng mọi thứ để trao đổi...”

“Vì sao nàng cái gì cũng không nhớ? Vì cái gì nàng có thể động, có thể cười, nhưng lại hoàn toàn...”

“Không cần!” Y Vân thống khổ che tai mình lại.

Vì sao mà lời nói của Thanh Ngưng luôn vang lên bên tai nàng, mỗi lần đều như cào xé tâm can của nàng...

“Làm sao vậy? Ai dám chọc giận đến tiên tử xinh đẹp nhất thiên giới?”

Một khuôn mặt tươi cười xuất hiện trước mặt nàng – Là Thổ Ngọc, nàng ta luôn lấy cớ là Quảng Hằng cung rất lạnh nên thích bay đến Thiên cung dạo chơi; hơn nữa lại rất thích cùng các tiên tử nói chuyện phiếm.

“Không có gì, chỉ là phạm nhân lại khản cầu gì đó thôi.” Y Vân xấu hổ cười.

“Phạm nhân lại khản cầu điều gì mà phiền đến người thế? Không phải nam nữ si tình đấy chứ?”

Nàng ngồi bên cạnh Y Vân, bộ mặt tràn đầy biểu tình, thờ dãi.

“Thật sự không hiểu tình yêu thế gian là gì? Cái gì động tâm hay không động tâm? Không hiểu thế nào là núi có thể dời, đất trời cũng có thể hợp! Ta sống trăm ngàn năm qua vẫn chưa nhìn thấy núi dời, đất trời dời thay! Thật ra mỗi ngày đều thấy bọn họ tan rồi lại hợp...”

Y Vân cứ xem như không có chuyện gì vẫn cười cười, tiếp tục dệt vải. Tình yêu? Không từng trải qua làm sao biết được thế nào là si mê cùng trầm luân.

“Người biết không? Người sầu tư nhất chính là ‘Nguyệt Lão’, lần trước ta đến Hồng Loan cung, thấy điệu bộ phát sầu của hắn thật đáng thương... ha ha.” Thổ Ngọc cười không thôi.

“Nguyệt Lão, chính là người cai quản nhân duyên thế gian – Hồng Loan Tinh Quân sao?”

“Đúng vậy! Chúng ta đi Hồng Loan cung chơi đi.” Thổ Ngọc vừa nhắc đến việc dạo chơi liền hứng thú không thôi.

“Không được, ta còn có việc.”

“Dệt cái gì, đồng ý phục đó đủ cho thiên thượng tiên tử mặc mấy trăm năm.” Nàng đoạt lấy găm vóc từ trong tay Y Vân, để qua một bên rồi hướng Hồng Loan cung bay đến...

Tường hồng, ngói xanh. Mây mù bên trong Hồng Loan cung như ẩn như hiện, một gốc cây cổ với vô số tơ hồng bay phấp phới. Kỳ thật, nơi này không có trăng, mãi mãi chỉ là ban ngày.

Y Vân đang định gõ cửa thì Thổ Ngọc liền kéo tay nàng đẩy cửa mà vào.

“Như vậy không tốt cho lắm!” Y Vân nhớ rõ khi ở thế gian, mỗi khi vào nhà người khác đều phải gõ cửa.

“Người cho rằng đám người sống đến mấy ngàn tuổi như lão thần tiên thì còn tính toán chuyện có nên gõ cửa hay không à? Người cứ nghĩ là bọn họ cũng quan tâm đến những chuyện phạm nhân này sao?”

Y Vân bất đắc dĩ lắc đầu. Đúng vậy, ở tiên giới này không ai có ý quan tâm những chuyện này, phạm là thần tiên thì mọi chuyện trong lòng đều như tấm gương phản chiếu ra ngoài!

Trong Hồng Loan cung, nơi nào trên vách tường cũng tràn ngập hồng ngọc tỏa kim quang sắc lạnh. Một lão thần tiên khuôn mặt hiền hòa, chòm râu dài chấm đất đang ngồi trên hồng vách phía trước... thân thể bị đóng văng thứ che mắt phân nửa. Cầm sợi chỉ màu đỏ suy nghĩ sâu sắc.

“Lão tinh quân, lại có chuyện gì không thông sao?” Thổ Ngọc lơ đãng kéo tay Y Vân ngồi xuống bên cạnh hắn.

Nguyệt Lão đối với sự xuất hiện của nàng cũng có chút kinh, sau đó lại cau mày nhìn chằm chằm vào vài cái tên trên tường nói, “Aiz... thật sự là nam giới mà...”

“Lại có nam nữ si tình sao? E rằng chỉ có ngài mới kiên nhẫn cùng phạm nhân dây dưa.” Thổ Ngọc bĩu môi nói.

“Đúng vậy, lần này là Lạc Dự Minh, Lâm Tương Kiệt, Trương Kỳ Nhã, không biết nên an bài như thế nào cho tốt đây.” Nguyệt Lão cảm thán nói.

“Có gì khó sao?” Y Vân tò mò nói xen vào. Trong tư tưởng đơn thuần của nàng, chỉ cần là hai người yêu nhau thì đều sẽ trở nên thân thuộc, có gì khó nhọc đâu?

“Lạc Dự Minh này cả đời giết người vô số, dương thọ chỉ có hai mươi lăm năm. Mà Lâm Tương Kiệt là người khiêm nhường, luôn làm người khác vui vẻ. Lâm Tương Kiệt cùng Trương Kỳ Nhã là thanh mai trúc mã. Hiện tại hai người này đều đối với Trương Kỳ Nhã nảy sinh tình ý, ta lại không biết nên

đem nhân duyên của Trương Kỳ Nhã giao cho ai mới tốt đây.”

“Cứ tưởng gì, đương nhiên là Lâm Trương Kiệt, ngài xem hán dương thọ tám mươi đương nhiên có thể cùng Trương Kỳ Nhã bách niên giai lão, vĩnh kết đồng tâm.” Thổ Ngọc chỉ vào Lâm Trương Kiệt, không chút do dự nói.

“Ta cũng nghĩ vậy, nhưng là kiếp trước, Trương Kỳ Nhã cùng Lạc Dự Minh vốn là vợ chồng.. Lạc Dự Minh chết trận nơi sa trường. Trương Kỳ Nhã cả đời đều hiếu kính với cha mẹ hán, chiếu cố nữ tử...”

Trước lúc lâm chung, nàng từng đứng trước miếu Nguyệt Lão khẩn cầu, hy vọng kiếp sau có thể cùng Lạc Dự Minh tiếp tục duyên phận.” Nguyệt Lão khó xử nhìn vận mệnh của ba người bọn họ, “Kiếp trước hán đã làm khổ cả đời Trương Kỳ Nhã, ta thật sự không đành lòng làm cho nàng lại giảm lên vết xe đổ ấy.”

Y Vân sâu kín nói, “Nếu quả thật kiếp trước nàng thấy quá khổ sẽ không hy vọng kiếp này có thể gặp lại hán. Tình quân vì sao không giúp nàng ta được toại nguyện.”

Nếu Nguyệt Lão tài cán có thể nối một sợi chỉ cho nàng cùng Thanh Ngưng cho dù chỉ có một ngày được làm vợ chồng cho dù có phải sống cớ khổ suốt quãng đời còn lại nàng cũng cam tâm tình nguyện.

“Có điều ngươi không biết, Lạc Dự Minh kiếp này tội ác ngập trời. Ta như thế nào có thể nhìn hán đạp hư một nữ tử dịu dàng như vậy. Thật là có lỗi.. có lỗi a!” Nguyệt Lão cảm thán nói.

“Trong cuộc sống này có biết bao điều mà thần tiên chúng ta bắt đắ dĩ cũng không thể lý giải, đâu phải ai sinh ra cũng đều là ma quỷ, nếu như hán có nỗi khổ riêng, ta tin tưởng hán bản tánh nhất định thiện lương..Huống chi, dù kết quả có thế nào thì đây cũng là con đường mà Trương Kỳ Nhã đã chọn, nàng ta nhất định sẽ không hối hận.” Nếu là nàng, nàng cũng tuyệt đối sẽ không hối hận.

Nguyệt Lão nhìn thật lâu cái tên trên tường, rốt cục cũng thở dài, “Nghiệt duyên a!... Tất cả đều do tạo hóa định đoạt.” Sau đó Nguyệt Lão dùng bút son nhẹ nhàng quét qua tên của Lạc Dự Minh cùng Trương Kỳ Nhã, kim quang lóe ra, hai cái tên liền biến mất sau đó.

Y Vân đứng trước trận gió mát nhẹ cùng hương thơm thoải đến. Nhìn thấy Thái Bạch Tinh trong đình viện chơi cờ một mình, hao tổn tâm cơ nhìn tài nghệ của bản thân, nàng có chút do dự nhẹ giọng kêu, “Tình quân, tiểu tiên có vài vấn đề không rõ, có thể thỉnh giáo Tình quân được không?”

“Mời ngồi.” Thái Bạch Tinh gật đầu.

“Vận mệnh của phạm nhân là do thần tiên trên trời ban cho, nhưng vì Thiên giới lại biến một người thiện lương thành ma quỷ?” Nàng lặng lẽ đi vào, cung kính đứng ở hành lang uốn lượn. Thái Bạch Tinh trả lời:

“Người không biết đấy thôi, Thiên giới ba cho con người không phải là vận mệnh cả đời họ. Mệnh của mỗi người đều do tiền sinh kiếp trước của hán quyết định, nếu là nghiệt thì kiếp này hán sẽ phải chịu nạn. Trong lúc đối mặt với kiếp nạn, nếu hán lựa chọn con đường nào thì đó hoàn toàn là sự lựa chọn của hán.Chúng thần tiên cho dù tài cán cách mấy có thể giúp bọn họ giải một ít kiếp nạn nhưng cũng không thể nào thay đổi lựa chọn của bọn họ.”

“Chúng ta chỉ có thể nhìn bọn họ xoay sở, nhiều lần trải qua đau khổ mà vẫn thờ ơ sao? Nếu chúng thần tiên cái gì cũng không thể làm thì làm sao vẫn còn muốn thống trị tam giới“.

Thái Bạch Tinh khiếp sợ ngẩng đầu, ánh mắt thăm dò dừng lại trên người nàng, hồi sau mới buông quân cờ trong tay nói, “Thanh Ngưng nói: Hán sáng tạo ra thân thể người nhưng không cách nào cho người một linh hồn... xem ra hán sai lầm rồi, chỉ có Thanh Ngưng mới có thể cho người một tâm hồn thiện lương như vậy.”

“Hán ta năm đó đem người bỏ trên vách núi cao vạn trượng sao?” Thái Bạch Tinh không thấy nàng trả lời, hỏi.

Y Vân yên lặng lắc đầu, đối với ánh mắt có thể nhìn thấu tâm của thần tiên mà nói dối thì thật là ngu xuẩn.

“Vậy vì cái gì mà người muốn quay lại thiên đình?”

“Ta sẽ không quấy rầy chàng, ta...” Nàng định nói là nàng sẽ không cho Thanh Ngưng biết tâm ý của nàng; nhưng chưa nói hết đã bị Thái Bạch Tinh cắt ngang.

“Người nghĩ với đạo hạnh của hán, người nghĩ có thể lừa hán bao lâu?”

“Ta...” Đúng vậy, Thanh Ngưng không phát giác được là vì nàng chưa từng nói nhiều quá một câu trước mặt hán, nhưng sớm muộn gì hán cũng phát hiện, nếu là Thanh Ngưng, hán sẽ như thế nào?

Bên tai nàng lại vang lên lời nói của Thanh Ngưng, “Nếu có một ngày nàng ấy có thể nói với ta một câu, cười với ta một cái, ta nguyện ấy dùng mọi thứ để trao đổi...” Tâm không khỏi rung rung.

Thái Bạch Tinh thu hồi bàn cờ, đến gần nàng nói, “Nếu người muốn biết vì sao phạm nhân lại phải trải qua đau khổ như thế chỉ bằng người cứ hạ phạm tỳ mình nhìn xem”

“Nhưng nếu một mình ta hạ phạm thì sẽ vi phạm Thiên Quy.” Y Vân vừa được ban tiên nên Thiên Luật nàng đều nhớ rất rõ.

“Một mình hạ phạm thì đúng là vi phạm Thiên Quy, nhưng nếu có người hỗ trợ cùng hạ phạm thì được xem là làm việc thiện tích đức. Yên tâm, chương quản Nam Thiên Môn là Thanh Ngưng.” Thái Bạch Tinh cười rồi rời đi.

Nàng hiểu ám chỉ của Thái Bạch Tinh, mỗi lần có việc muốn hạ phạm đều phải có thủ dụ của Thanh Ngưng mới có thể qua Nam Thiên Môn rồi Thiên đình, nếu không chính là trái thiên luật.

Cai quản Nam Thiên Môn chính là Thanh Ngưng, nếu nàng qua Nam Thiên Môn hạ phạm, Thanh Ngưng nhất định sẽ không trừng phạt nàng.

“Thanh Ngưng... Thanh Ngưng...” Nàng thanh nhẹ tên hắn, một loại đau đớn trong lòng bỗng xuất hiện.

Thế gian? Thái Bạch Tinh tốt cùng là muốn nàng xem cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Theo Ngàn Năm Chờ Đợi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

1. Tôn giả (Đệ tử của phật)

Phàm trần thế tục trải qua hơn ngàn năm đã bắt đầu suy vong.

Công nguyên – Năm 611

Tùy Phương Cận qua hai mươi năm cường đại cùng phồn vinh hiện tại đang đến bước đường diệt vong. Bên ngoài Trường Thành tiếng kêu ai oán than dậy cả đất trời nhưng bên trong thành là những cung điện xa hoa được xây dựng bằng chính xương máu và nước mắt của người dân.

Biết bao nhiêu người chơi thuyền ở Tây Hồ, ngâm thơ chỉ phú, thưởng thức cảnh đẹp như tranh...

Biết bao nhiêu người không có nơi để sống, không có nhà để về, chỉ có một hành trình mờ mịt đầy ưu sầu...

Biết bao nhiêu người cơm no áo ấm, tìm hoan mua vui...

Biết bao nhiêu người bụng đói kêu than, phơi thây nơi đầu đường xó chợ...

Nhìn cảnh tượng đang hiện ra trước mắt làm Y Vân nghĩ đến Thiên đình yên tĩnh tuyệt đẹp mà khiến cho nàng cảm thấy rét lạnh thấu xương.

Nàng không thể thay đổi được sự tàn bạo của con người, không thể ngăn cản cảnh giết chóc nơi chiến trường... Điều duy nhất nàng có thể làm là cấp cho những người sắp chết đói này một ít thực vật thôi.

Lúc này, một bóng dáng cách đó không xa đang đi về hướng của nàng. Một chiếc trường bào màu vàng rộng thùng thình được thả chằm đất, cử chỉ bình thản ung dung. Nàng nhìn kĩ dung mạo của hắn, trán thanh tú, mắt ngọc mây ngài, nếu so sánh với nữ tử thì đúng là tuyệt nữ...

Hắn đến gần Y Vân, thản nhiên nhìn nàng cười. Nụ cười này quả thật thánh khiết, rời xa sự huyền ảo rối loạn của chúng sinh e rằng chỉ có thần tiên đã tu thành chín quả mới có khả năng đó.

“Tiên tử, người cho rằng có thể cứu bọn họ sao? Ngày mai bọn họ cũng sẽ chết đói ở đầu đường.” Ngữ điệu của hắn không phải lạnh lùng mà là bình thản.

“Tôn giả, nên xưng hô như thế nào với ngài đây?” Theo nàng biết thì hắn chính là đệ tử của Như Lai ở Tây phương.

“Ta chính là ta, xưng hô thế nào cũng đều là ta...”

“Đại sư có chuyện gì sao?” Thủ hạ đệ tử của Như Lai đều thích giảng thiện ngữ, nàng không hiểu nhưng cũng không tiện hỏi.

Vừa dứt lời, vài tên quan binh cười tuấn mã đi qua, một tiểu hài tử trong thôn do quá mãi miết ăn nên trốn không kịp bị vó ngựa đá bay.

“Không!” Y Vân muốn cứu hắn, đáng tiếc lại bị vị đại sư ấy ngăn lại.

“Vô ích thôi, hắn đến lúc phải chết”

“Nhưng hần chỉ là một đứa nhỏ”.

“Hần kiếp trước là một tham quan dùng biết bao nhiêu tiền mồ hôi nước mắt của người dân mà hưởng lạc.” Hần chỉ vào một khắt cái (ăn mày) đói khát mà nói, “Ngươi nghĩ những người này thật sự đáng thương sao? Kiếp trước bọn họ cũng là những người giàu sang phú quý, tận hưởng vinh hoa.” Hần chỉ vào một người đang ngồi trong kiệu đi ngang qua, “Người kia kiếp trước là kẻ tu kiêu bỏ (sử sang đường xá), nên kiếp này không cần phải đi đường. Ngươi xem, tất cả những người nơi đây, tiền sinh của bọn họ chính là những người đại phú đại quý.”

“Đây là nhân sinh chuyển dời, nhân quả báo ứng sao?” Y Vân có chút tuyệt vọng nhìn thi thể dần dần cứng ngắt. Khó trách Thanh Ngưng vì thế mà cảm thấy mất mát, khó trách chúng thần trên thiên giới đều tê liệt không màng.

Đại sư nhìn tấm vải đỏ trước đại môn không xa, cảm thán không thôi, bên trong thì trắng lệt, bên ngoài thì toàn khắt cái quần áo tả tơi.

“Cho dù chỉ cách một cánh cửa, bên ngoài tiếng rên rỉ không dứt đến nỗi ta ở Tây Thiên xa xôi cũng nghe rõ ràng, vậy mà những người bên trong cánh cửa ấy không nghe được sao? Kiếp trước bọn họ cũng cầu xin như thế chỉ có điều là đã quên thôi...”

Nỗi khổ của thế nhân chỉ luôn trông chờ vào trời phạt đến giải cứu bọn họ, luôn đem bất hạnh của bọn họ mà đổ lỗi cho trời cao lạnh lùng... bọn họ không biết rằng người có thể cứu giúp bọn họ chỉ có thể là chính bản thân họ

“Cũng không thể trách những người đó, kiếp này bọn họ sống cao cao tại thượng, áo com không lo, tự nhiên cũng sẽ không quan tâm đến thế nhân trầm luân. Chuyển thế luân hồi làm cho bọn họ quên đi khổ sở của kiếp trước cùng trầm luân.” Nàng nhớ rõ Thanh Ngưng đã từng nói như vậy.

“Luân hồi?” Tôn gia cười to, nói, “Mấy trăm năm trước Tề Thiên Đại Thánh đại náo Thiên cung còn chưa làm cho chúa tể tam giới tỉnh ngộ sao? Thần, yêu, nhân, sinh linh của tam giới bao giờ mới có thể hòa hợp?”

Đang suy nghĩ những lời nói khó hiểu của vị đại sư ấy thì một nam nhân bị thương cùng ôm một nữ tử chạy qua họ, phía sau là mấy trăm người mang đầy guom, kiếm.

Loạn thế như vậy, không những cục diện chính trị rung chuyển mà cả giang hồ cũng đều rung chuyển bất an.

Nam nhân kia xem ra võ công của hần cũng không kém, chỉ tiếc dù bất luận thế nào cũng không buông nữ tử kia ra cho nên mới không thể thoát được đám người đang truy giết tới cùng kia, bị những người đó bao vây.

Nam nhân kia rút kiếm quát, “Cho dù ta bị thương nhưng các ngươi cũng không phải là đối thủ của ta, các ngươi... ai không sợ chết thì cứ lên đi.”

Cây kiếm của hần hàn khí bức người, cả vật đều phát ra tử quang làm cho đám người đều sợ hãi mà lui ra sau từng bước

Hần – mây kiếm mất sáng, dáng người cao nhưng nhìn xương gò má lộ rõ xem ra rất tiêu tụy.

Ai cũng cũng xuất kiếm những lại có máu tươi chảy dài...

Một thanh kiếm đâm xuyên qua thân thể của nam nhân bị thương ấy... thanh kiếm ấy cũng chính là đâm xuyên qua tâm can hần bởi vì người cầm thanh kiếm ấy chính là thê tử của hần, người thê tử mà cho dù hần có bị đuổi giết cũng quyết không bỏ nàng lại.

Hần quay đầu, bi thống nhìn người nữ nhân hần yêu nhất trên đời, “Ta yêu nàng như thế, sao ngươi có thể vì hần mà giết ta?”

“Lạc Dữ Minh, ngươi nên biết sẽ sớm có ngày này”. Nữ tử kia tuy cố gắng là cho giọng điệu bình tĩnh nhưng lại không che dấu nổi giọng điệu sầu não.

Lời nói của nàng không chỉ làm cho Lạc Dữ Minh kinh sợ mà còn làm cho Y Vân kinh ngạc lùi về phía sau từng bước.

Lạc Dữ Minh? Nói vậy nữ tử cầm kiếm kia là Trương Kỳ Nhã. Tại sao có thể như vậy?

Y Vân muốn đến xem thương thế của Lạc Dữ Minh, tôn giả liền ngăn nàng, “Đương thọ của hần đã hết”.

Lạc Dữ Minh dùng chút khí lực cuối cùng của hần, đem Trương Kỳ Nhã ôm vào trong lòng, thâm tình nói, “Ta đương nhiên biết... Ta biết nàng thừa dịp ta ngủ mà muốn dùng chủy thủ ám sát ta, ta biết nàng liên hệ với bọn họ, nói cho bọn họ biết chỗ ẩn nấp của ta, ta biết nàng hạ độc vào đồ ăn.. Ta không trách nàng, ta chỉ hy vọng một ngày nào đó nàng sẽ chân chính yêu thương ta.. Cho dù ta biết nàng giấu thanh kiếm ở đai lưng chờ một ngày để giết ta nhưng ta vẫn làm như không biết...”

Nhã nhi, ta đối với nàng như thế, nàng đến bây giờ có từng cảm động qua?”

“Ngươi... ngươi như thế nào cái gì cũng đều biết?” Trương Kỳ Nhã nhìn quần áo đã nhiễm đầy máu của hần... một kí ức xưa hiện lên trước mắt.

Nếu nàng chưa từng cảm động vì hần thì tại sao ba tháng vui đùa ấy nàng đều nhớ như in?

Nếu là nàng bị cảm động vì sao có thể rút kiếm ra không một chút do dự?

“Nhã nhi, nàng chính là bị cảm giác làm cho mờ mắt?” Hần thở hổn hển, “Ta biết nàng có mục đích khác, nhưng ta chưa bao giờ hối hận vì đã cưới nàng, nhưng chính là... ta không muốn chết trong tay nàng...” Máu càng chảy nhiều, thanh âm của hần của hần càng mờ hồ dần.

Ba tháng trước, lần đầu gặp nàng là ở Tây Hồ, hấn động lòng khi nhìn thấy bóng dáng nữ tử dịu dàng ấy. Sau ngày đó, hấn thường xuyên đi dạo Tây Hồ, hy vọng có thể gặp lại nàng, đáng tiếc điều hy vọng đầu tiên của hấn trong hai mươi lăm năm qua điều không thể thành hiện thực.

Cho đến lúc hấn cảm thấy tuyệt vọng, hấn vô tình bắt gặp nàng đang bị thương mà chết ngất ven đường.

Lần đầu tiên trong cuộc đời hấn cảm tạ trời xanh đã chiếu cố hấn. Từ nay về sau hấn sẽ cẩn thận che chở nàng, thậm chí sẽ không cho nàng chịu bất cứ thương tổn nào... Mang theo nàng âm ư nơi sơn dã.

Đối với một người nam nhân chí tình chí nghĩa mà nói, điều đau đớn lớn nhất chính là trong đêm tân hôn phát hiện bên hông của thê tử mình có một thanh chủy thủ sắc bén.

Hàn quang chói mắt của thanh kiếm ấy nháy mắt như đâm vào ngực hấn.

Nguyên lai, tất cả đều không phải là duyên phận... mà là âm mưu.

Hấn âm thầm điều tra mới biết được lại lịch thê tử. Nàng không phải tên là Nhã nhi như nàng nói mà tên đầy đủ của nàng là Trương Kỳ Nhã, phụ thân nàng là Hạo Thiên tiêu cục – Trương Hạo Thiên, chính là người không lâu về trước đã bị hấn giết chết. Trương Kỳ Nhã vì báo thù mà đã bỏ lại vị hôn phu thanh mai trúc mã của nàng mà làm thê tử cho hấn.

Nguyên lai này hết thấy cũng không phải duyên phận, mà là âm mưu.

Tuy Hắc Bạch Vô Thường (Đầu trâu mặt ngựa) đã gồng xiềng nhưng Lạc Dự Minh vẫn không có ý định quay đầu vẫn rung rung hai mắt lưu luyến không rời nhìn Trương Kỳ Nhã ngơ ngác ôm thi thể trên mặt đất.

“Cầu các người cho ta nói với nàng mấy câu thôi.” Hấn hai tay vô lực hướng về nàng, đáng tiếc thứ mà hấn bắt lấy chỉ là một khoảng hư vô.

Hắc Bạch Vô Thường quát, “Đi!”

“Hai vị cho hấn một cơ hội đi.” Y Vân nhịn không được liền đẩy Tôn giả ra, tiến lên cầu tình.

“Không được, bây giờ hấn âm dương vĩnh cách có nói cũng không được.” Hấn Bạch Vô Thường vẫn dùng sức kéo xiềng xích hướng về phía địa phủ.

Đột nhiên một bóng trắng xuất hiện ngăn không cho Hắc Bạch Vô Thường biến mất.

“Này! này!” Nam nhân tuấn mỹ siêu phàm thoát tục kia trên thiên thượng nhân gian e rằng chỉ có thể là Thanh Ngưng.

“Tinh quân, người này dương thọ đã hết, chúng ta phải mang đi.”

“Ta biết, thỉnh các vị cho hấn chút thời gian thực hiện tâm nguyện của hấn đi.”

Hắc Bạch Vô Thường nhìn nhau rồi gật đầu, thu hồi xiềng xích.

Lạc Dự Minh được thả ra, liền chạy đến bên người thê tử, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt rơi lệ của nàng.

“Nhã nhi, ta không trách nàng, ta có chết cũng đáng...” Đáng tiếc hấn chỉ là một linh hồn, ngoại trừ Thanh Ngưng, Y Vân cùng vị Tôn giả còn lại không ai có thể nhìn thấy hành động của hấn, nghe được đau thương của hấn.

Lâm Trương Kiệt – một nam nhân khá gầy, cũng đi đến bên cạnh Trương Kỳ Nhã, ôn nhu nói, “Sur muội, nàng không cần áy náy, nàng chính là vì sư phụ mà báo thù”.

-“Hấn yêu ta như vậy, mà ta lại đối với hấn như thế.” Trương Kỳ Nhã lệ rơi đầy, nói.

“Sur muội, ta biết nàng đã chịu rất nhiều ủy khuất, về sau ta nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố nàng”. Lâm Trương Kiệt trước kia kiên quyết không cho nàng đi tiếp cận tên ma quỷ, nhưng bất luận thế nào hấn cũng thay đổi của quyết định của nàng.

Sớm biết có kết cục như thế, lúc trước hấn đã tình nguyện liều chết cùng Lạc Dự Minh.

Trương Kỳ Nhã đứng lên, nhìn người nam nhân nàng đã từng yêu, trầm giọng nói, “Không cần, tình duyên của ta đã sớm quyết định, ngay khi báo thù cho phụ thân xong cũng là lúc kết thúc. Ta là thê tử của hấn, ta giết hấn nên chỉ có thể dùng cả đời của ta...”

Kiếp này ta nguyện quy y nơi của phật, vì hấn mà chuộc lại tội nghiệt chỉ hy vọng kiếp sau hấn có thể trải qua một cuộc sống tốt đẹp hơn.”

Lạc Dự Minh nở nụ cười, nụ cười phát ra từ tâm hấn, hấn chờ đợi cuối cùng cũng có thể nghe được một câu: “Ta là thê tử của hấn”.

Như vậy là đã đủ rồi...

Nhìn Lạc Dự Minh biến mất ở nhân gian, Thanh Ngưng giận dữ nói, “Nguyệt Lão rốt cục là suy nghĩ cái gì, thật sự là càng già càng hồ đồ.”

“Không liên quan đến Nguyệt Lão, là ta!” Y Vân cuống quýt giải thích.

“Ngươi?”

Nàng chột dạ cúi đầu, “Nguyệt Lão nói kiếp trước Trương Kỳ Nhã từng cầu xin hy vọng kiếp này có thể cùng Lạc Dự Minh tiếp tục tiền duyên, cho nên ta mới thỉnh cầu Tinh Quân thực hiện yêu cầu của nàng.”

“Nàng biết rõ Lạc Dự Minh chỉ có thể sống đến hai mươi lăm tuổi, nàng biết rõ Trương Kỳ Nhã cùng với Lâm Tương Kiệt mới có thể hạnh phúc, nàng.. Thôi quên đi, dù sao chuyện cũng không thể cứu vãn nữa...”

“Nhưng đây chính là con đường nàng ta đã chọn.” Nếu là nàng, nàng cũng tuyệt đối không hối hận.

Làm bạn nơi cửa Phật thì sao? Ít nhất nàng ấy cũng biết được cái gì mới thật sự là yêu, Lâm Tương Kiệt yếu đuối kia căn bản không đáng cho nàng ta yêu.

Thanh Ngưng nhìn ánh mắt thâm tình của nàng, thân nhiên nói, “Đúng là do tiền sinh của nàng ta lựa chọn, nhưng kiếp trước của nàng ta làm sao biết được kiếp này sẽ có vận mệnh như thế vậy?”

“Cho dù không có kismet thì đã sao? Nếu là chân chính yêu dù cho đời đời kiếp kiếp luân hồi, tuy không thể nhớ nhưng nếu quen biết rồi cũng sẽ yêu lẫn nhau đến chết cũng không hối tiếc.” Y Vân lên tiếng phản bác.

Cho dù kết cục như thế, nhưng nàng vẫn tin tưởng tình yêu chân chính sẽ chống lại hiện thực.

“Cho dù không có kismet, cũng sẽ quen biết rồi yêu lẫn nhau đến chết cũng không hối tiếc?” Thanh Ngưng nghi hoặc lặp lại câu nói của nàng. Hắn không nói gì chỉ chăm chú nhìn nàng, nàng lập tức phát giác ra trong lúc kích động đã nói những lời không nên nói.

“Ta nói là phạm nhân, thần tiên không có luân hồi.”

“Đúng, chỉ có phạm nhân mới có luân hồi đau khổ, mới có nhiều bất hạnh như vậy.” Người trả lời hắn là Tôn giả.

Thanh Ngưng suy nghĩ một chút, rồi nhìn về vị Tôn giả, một lúc sau hình như hiểu ra cái gì đó cười nói, “Ngài là Thủ hạ đại đệ tử của Như Lai, Kim Thiện Tử sao?”

“Tuệ Tinh quân quả nhiên là hảo nhân lực.” Hắn đã cố tình che dấu Phật quang của mình nhưng không ngờ Thanh Ngưng chỉ liếc mắt qua một cái liền nhìn ra.

“Kim Thiện Tử, ngài từ Tây Phương xa xôi mà đến, không phải chỉ vì muốn xem nhân lực của ta không đầy chứ?”

“Tinh quân, ngài có thể nhìn thấy ‘bụi bậm’ ở mọi nơi sao?”

“Làm sao không thể nhìn thấy được? Chúng ta có tâm vô lực.” Bên ngoài không nhìn thấy ‘bụi bậm’ bởi vì trong tâm đã đầy.

Kim Thiện Tử nghe hắn trả lời, trong mắt liền hiện lên một tia hưng phấn cảm xúc của một Phật gia không nên có, “Ngài đã từng nghe qua [Kim Cương Kinh] chưa?”

“[Kim Cương Kinh]... đã từng nghe qua, Như Lai lúc còn ở phạm thế đã dốc hết tâm can mà tạo thành, sau khi Phật hóa đã đem [Kim Cương Kinh] khóa ở Tầng Kinh Các.”

Kim Thiện Tử vuốt cằm nói, “Không sai. [Kim Cương Kinh] được lưu truyền trong thế gian đã bị mất đi một phần lớn, rất nhiều phạm nhân đã cắt câu lấy nghĩa sai mà đã đi lầm đạo. Ta hy vọng có thể thực sự sử dụng [Kim Cương Kinh] để giải cứu thế nhân.”

“Ngài muốn ta giúp ngài như thế nào?” Thanh Ngưng trên mặt ló ra ánh sáng chiếu rọi.

“Vậy thì cứ xem vận mệnh an bài như thế nào đi.” Hắn quay đầu nói với Y Vân, “Tiên tử, nếu có chuyện gì không rõ, bất cứ lúc nào cũng có thể đến thế gian tìm ta.”

Kim Thiện Tử từ hai tay tạo ra một chữ thập đối lưu để lại một câu nói ý vị thâm trường (sâu xa) trong lời nói rồi biến mất...

Thanh Ngưng nhặt thanh bảo kiếm của Lạc Dự Minh trên đất, để vào trong tay áo, tiếc hận nói, “Thanh kiếm sắc bén này đáng tiếc đã dính đầy oán khí cùng cừu hận, nay ta mang ngươi đến Dao Trì để tẩy đi tội nghiệt của ngươi.”

Thanh Ngưng thu lại hảo bảo kiếm rồi quay lại nhìn về phía Y Vân, “Nàng có chuyện gì không rõ sao?”

Y Vân vẫn lạnh nhạt không thay đổi, nói, “Cho dù có, cũng không dám phiền đến Tinh Quân.”

“Nàng cũng biết một mình phạm sẽ bị trừng phạt như thế nào sao?”

“Bất luận bị trừng phạt như thế nào, tiểu tiên điều không một câu oán hận.” Nàng khiêu khích hấn.

“Nàng hoài nghi pháp lực của ta, vẫn là đối với ta không có nửa điểm tin tưởng?”

Nàng nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Thanh Ngưng, lòng nàng phát run, dừng khí trong cơ thể nháy mắt đều biến mất. May mắn hai chân còn chút khí lực, miễn cưỡng có thể đi vài bước.

“Nàng muốn đi đâu?” Thanh Ngưng thấy nàng không để ý đến sự tồn tại của hấn, cả giận nói.

“Hồi Chức Nữ cung, không được sao?”

“Không có chỉ dụ của ta, nàng vĩnh viễn không thể rời Thiên đình.” Thanh Ngưng xuất ra lệnh bài, nàng miễn cưỡng nhìn thoáng qua.

Nàng cả kinh hiểu được ý đồ trong ánh mắt Thanh Ngưng, “Ngươi uy hiếp ta?”

“Trừ phi nàng không cần ngàn năm khô tư.”

“Ngươi muốn thế nào?” Ngữ khí của nàng không nổi giận mà dịu đi, nàng bây giờ cái gì cũng đều không cần, cũng không cần đợi ngàn năm trôi qua nữa. Bởi vì gặp lại hấn đã làm nàng bị dày vò nhiều rồi, không nghĩ đến sẽ như thế một lần nữa.

“Xem ra nàng rốt cục cũng học được cách nói chuyện với ta như thế nào, biết nên dùng thái độ gì với ta.” Hấn vươn tay, thâm tình vuốt ve khuôn mặt mịn màng của Y Vân.

“Không?”

Nàng hoảng sợ lui về sau mấy bước, bối rối đến nỗi quên cả bản thân có pháp lực mà liều mạng.

Thế nhưng trong nháy mắt, nàng liền đụng phải thân thể của Thanh Ngưng.

“Nguyên lai nàng thật sự hoài nghi pháp lực của ta.” Hấn mỉm cười khác thường làm nàng có dự cảm xấu. Tuy rằng nàng cố gắng tìm kiếm khẩu quyết để thi triển pháp lực nhưng trong đầu hoàn toàn trống rỗng chỉ có hai chữ “Thanh Ngưng”.

Hấn không phải là thần mà đúng là ma quỷ.

Thanh Ngưng quỳ gối trước mặt nàng, mang theo thanh âm ấm áp nói, “Ta chỉ muốn nghe giọng nói của nàng một chút thôi.”

“Ta nói rồi ta không phải nàng ta.”

“Không phải cũng không sao... Cho dù thế nhưng nàng vẫn không để ý đến ta.”

Hấn nhìn thật sâu vào ánh mắt đang tránh né của nàng, vuốt ve mái tóc dài như tơ của nàng nói, “Nếu nàng làm nàng ấy một ngày, ta sẽ cho nàng quay trở lại Thiên đình.”

“Một ngày.” Tâm Y Vân bắt đầu dao động, nàng có thể sao? Đây là điều mà nàng chưa từng dám hy vọng xa vời. Nhưng là...

Trong lúc nàng do dự, Thanh Ngưng đã nắm tay nàng bay về hướng Hoa Sơn.

Bọn họ đứng dưới chân núi, một gốc của cây hoa cúc thụ.

“Đẹp sao?” Hấn bay lên nhặt một đóa rồi bay xuống đặt vào tay nàng.

“Nga.” Nàng hăm hở trả lời.

Nàng đương nhiên sẽ không nói cho hấn biết. Nàng từng vì muốn tìm kiếm một cây hoa cúc thụ đã nở mà đã đi qua thiên sơn vạn thủy. Chính vì lúc nàng còn làm tượng đất, Thanh Ngưng từng hỏi nàng, “Nàng có muốn xem qua vẻ đẹp của hoa cúc không?”

Hoa cúc này sinh trưởng ở trên cây, khi gió nhẹ thổi thì bầu trời sẽ đầy ắp sắc vàng của hóa cúc... hoa cúc sẽ theo gió mà bay đi, vô tâm nhưng lại có tình...”

“Cây này là một thân linh khí, ít nhất cũng đã tu vi mấy trăm năm.”

“Tám trăm năm.” Nàng thuận miệng đáp.

Hắn kinh ngạc hỏi, “Làm sao nàng biết?”

“Bởi vì ta quen nàng ấy đã tám trăm năm, nàng tên Trà nhi.”

“Tám trăm năm... Vậy thì có thể hóa thành người.”

“Nàng đã dùng năm trăm năm của mình để hóa thành người.” Y Vân còn nhớ Trà Nhi – hóa thân của hoa cúc là một cô gái tao nhã, trên khuôn mặt luôn hiện lên nụ cười sung sướng. Đã lâu không nhìn thấy nàng, không biết nàng có tìm được hạnh phúc của chính mình hay không.

“Vậy nàng dùng thời gian bao lâu để biến thành người?”

“Ta nguyên bản...” Nàng tự biết lời, lập tức sửa lại, “Nguyên bản ta và nàng ấy giống nhau, bắt qua ta may mắn hơn nàng ấy nên chỉ mất hai trăm năm.”

Thấy Thanh Ngưng cười, nàng âm thầm nói với chính mình: Về sau tuyệt đối không thể quá nhiều lời với chàng.

“Quen biết tám trăm năm, các nàng hẳn là quan hệ rất tốt, nhưng vì sao nàng ấy không cùng nàng tu thành chính quả?”

Nhắc tới chuyện cũ ấy, Y Vân có chút mất mát, nàng ngồi xuống dựa vào thân cây, nhỏ giọng nói, “Chúng ta vẫn rất cố gắng tu hành nhưng chính là sáu mươi năm trước, một người nam nhân đi qua nơi này đã thay đổi nàng.”

“Một phạm nhân?”

“Đúng vậy, chỉ là một phạm nhân, hẳn si mê sự tao nhã của nàng ấy. Mới đầu hằng năm vào mùa thu đều đến nơi này để xem Trà nhi, vì nàng mà tưới nước, bón phân, về sau thì qua mỗi tuần trăng (mỗi tháng) đều đến, sau nữa là xây ở gần đây một ngôi nhà, hằng ngày đều đến chăm sóc nàng.”

“Nàng ta căn bản đâu cần những thứ đó.”

Y Vân bất đắc dĩ gật đầu. Có đôi khi có được không nhất thiết là cần nhưng cũng không nhất định cần là phải có được.

“Đúng vậy, nhưng nàng ta bị cảm động, từ bỏ cơ hội thành tiên của mình cùng hắn sống cuộc sống này.”

“Nguyên lai không chỉ có ta mới là kẻ ngốc vẫn còn có người nguyện ý chăm sóc một thân cây. Nhưng hẳn so với ta lại may mắn hơn.” Thanh Ngưng cười cợt, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, không phải chỉ có bản thân ta mà vẫn còn có kẻ khác...

“Nàng ấy từ bỏ tám trăm năm tu hành của mình để đổi lấy ba mươi năm diện mạo tư thù. Nam nhân kia sau khi chuyển thế đầu thai đã quên nàng.”

“Người có cảm thấy nàng ta cực kì ngu xuẩn không? Vì một nam nhân phù lòng mà tình nguyện làm yêu chứ không làm tiên.”

“Nàng ấy đúng là ngốc nhưng vẫn còn có người càng ngu xuẩn hơn.” Nàng cười tự giễu bản thân. Chính là nàng chỉ vì bất chấp đi gặp một người mà ngu xuẩn lao và Chức Nữ cung – một nơi như lao ngục.

“Nàng cười nhạo ta sao?” Thanh Ngưng cười, đến gần nàng, dựa vào vai nàng, “Lâu như vậy không thấy hiện thân, linh hồn nàng ấy không có ở đây sao?”

“Chắc là lại vụng trộm đến xem nam nhân kia!”

“Vì sao lại phải vụng trộm đến xem?” Hắn muốn cùng nàng trò chuyện cho dù đó chỉ là những chuyện vô vị... Nhưng cái loại khoái hoạt điều khiển trên mặt nàng làm cho hắn có chút say mê...

“Tinh Quân cũng biết, nhân và yêu nếu cùng sinh sông lâu sẽ giảm thọ sao? Nàng ấy không muốn làm hại hắn.”

Nàng bỗng phát giác Thanh Ngưng đang dùng ánh mắt thăm dò nhìn nàng như có thể nhìn thấu tất cả của nàng.

Nàng bắt giác ho nhẹ phá vỡ sự trầm tĩnh, “Người đang nhìn cái gì?”

“Nhìn tâm tư của nàng.”

“Người nhìn ra sao?” Nàng hỏi

“Nhìn không được, nàng che dấu rất tốt.” Hắn mở bàn tay của nàng ra, nói, “Mềm mại không xương!”

“Người?” Nàng dùng hết toàn lực nhưng không thể rút tay mình về, nổi giận nói: “Buông.”

“Nàng sợ hãi? Sợ cái gì?”

“Ngươi nói xem?”

Thanh Ngung buông tay nàng ra, cười to nói, “Thân thể của nàng ốm yếu, ta không có hứng thú.”

“Hạ lưu!”

“Yên tâm, ta nói rồi, ta chỉ là muốn cùng nàng trò chuyện một chút mà thôi”

Ma quỷ, ma quỷ... Nàng trong lòng thầm mắng trăm ngàn lần, một hồi sau mới bình ổn lại.

“Vậy ngươi đến tột cùng là thích tượng đất kia ở điểm nào?” Nàng nhìn không được nên hỏi, nghĩ rằng: Vấn đề này đúng là không nên hỏi nhưng ta vẫn muốn biết.

Nhắc đến tượng đất, Thanh Ngung sâu kín trả lời, “Ta đem linh hồn mình phân làm hai, ta cho nàng một nửa linh hồn. Cho nên hiện tại ta là một linh hồn không hoàn chỉnh”.

“Đó là ngươi tự lừa mình dối người.”

“Đúng vậy, chỉ cần một cái liếc mắt nàng điều hiểu được chuyện này thật.” Hắn trong lòng không chút thâm oán trách cứ, ần ần lộ một vẻ toan tính, không khỏi làm cho Y Vân nhớ lần đầu tiên gặp mặt ở Thiên đình.

Khoảng cách thời gian, thiên ngôn vạn ngữ điều không thể biểu đạt hết...

Bọn họ nhìn hoa cúc đang bay, nhìn ánh mặt trời xuống núi dần nhưng vẫn còn chiếu sáng trên các tầng lá.

“Nàng vì cái gì mà muốn làm thần tiên?” Hắn đột nhiên hỏi.

“So với việc khi mặt trời mọc là sống, mặt trời lặn là chết thì thần tiên đương nhiên là tốt lắm. Có thể không vì cơm no áo ấm mà phải làm lưng vắt vò, không phải sống bôn ba.” Nàng trả lời không đúng đáp án.

“Điều này đáng giá sao? So với việc chúng ta nghìn năm qua khổn khổ tu hành, từ bỏ dục niệm, vĩnh viễn cô độc, nàng cảm thấy đáng giá sao?”

“Đáng giá.” Nàng kiên định trả lời, tất cả mọi điều đều đáng giá.

“Không đáng. Lấy hoa cúc thụ này làm một ví dụ, trên Thiên đình cũng còn rất nhiều bị kịch.”

“Ngươi là nói Hằng Nga?”

Ánh hoàng hôn lưu lại chút huyết sắc cuối cùng nhường chỗ cho ánh trăng lạnh như băng. Thanh Ngung nhìn mặt trăng dần hiện lên trầm ngâm nói, “Ánh trăng này vĩnh viễn đều hàn thấu xương”.

“Ta nghe nói Quảng Hằng cung rất lạnh.”

“Đúng vậy, ta chỉ đi qua một lần, liền vĩnh viễn không có ý định quay lại.”

“Trà nhi cùng Hằng Ngatuy lựa chọn khác nhau, kết cục lại cùng bị thảm.” Y vân nói.

“Nếu là nàng, nàng sẽ làm thế nào?”

“Giống như Hằng Nga, dùng sự vô tình vô nghĩa đổi lấy vĩnh viễn.” Lời nói của nàng trái với lương tâm chính mình.

“Ta sẽ không!” Thanh ngung ánh mắt hướng về đỉnh núi Hoa Sơn, bình tĩnh nói: “Nếu là ta trước khi thành tiên gặp được nàng, ta nhất định tình nguyện làm một yêu tinh mà yêu nàng..”

Nàng không phải nàng, cho dù nàng có được thân thể của nàng ấy, cũng không có linh hồn của nàng ấy.”

Thanh Ngung đứng lên, cuối cùng liếc mắt nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói:

“Về sau hạ phàm, ít nhất nên trước thông báo ta một tiếng.” 2.Số mệnh

“Những lời Kim Thiện Từ trước lúc rời đi đến tột cùng là có ý gì?” Y Vân bồi hồi đứng trước cửa Nam Thiên Môn.

Nàng vẫn không dám đến gặp Thanh Ngung, đành phải lợi dụng pháp thuật để xuyên qua tam giới xuống thế gian.

Bóng người màu vàng nhạt lại xuất hiện trong tầm mắt nàng, cử chỉ vẫn rất tự nhiên tao nhã.

“Tôn giả đang đợi ta sao?” Thần tiên cho dù pháp lực có cao đến đâu cũng không có khả năng nhìn được tương lai, hắn làm sao có thể biết nàng sẽ đến?

“Ta chỉ là đang đợi người nên đến”.

“Ta chỉ là muốn hỏi lời nói ngày hôm đó của Tôn giả có ý gì?”

“Vậy chuyện gì người không rõ?” Hần nhìn Y Vân, ánh mắt như nhìn thấu thế gian cũng như nhìn thấu lòng nàng.

Muốn hỏi: Ta vì sao lại tồn tại? Vì sao ta lại động tình? Ta nên làm thế nào để thoát khỏi sự yêu hận vô biên vô hạn day dưa này?

Nếu đã lựa chọn làm tiên, nhất định sẽ nhiều đau khổ nhưng nàng chỉ có thể một mình chịu đựng.

“Ta chỉ có thể nói với người: Phong đừng động tình, Vân đừng gắn bó”. Quả nhiên không hổ là thủ hạ đại đệ tử của Như Lai, mọi sự trên thế gian đều không qua khỏi cặp mắt sáng kia.

Phong nếu động thì bụi bặm sẽ ẩn trong đó...

Vân nếu như gắn bó thì sẽ tạo ra bão tố...

Là thần tiên thì không được lưu luyến phàm trần, nếu không thì nhất định sẽ vạn kiếp bất phục...

“[Kim Cương Kinh] thật sự có thể giải thoát thế gian sao?” Y Vân có chút nghi hoặc hỏi, ngay đến cả Thanh Ngưng cũng bất lực, Kim Thiện Từ có thể làm được sao?

“Như Lai Phật Tổ trước khi tu thành chín quả cũng là một phàm nhân. Người cả đời đều tìm kiếm chân lý của nhân loại, nhân sinh có thể luân hồi, về sau rốt cục cũng hiểu thấu đáo. Nguyên lai nhân thế thoát ly luân hồi, rồi bỏ khổ ải cũng chỉ là điều không thể cưỡng lại được, bao gồm cả tình yêu.” – “Tình yêu” – hai chữ này hẳn có ý nhấn mạnh.

“Vậy ngài tính như thế nào để cứu giúp nhân sinh?”

“Cùng bọn họ trải qua đau thương tang khổ ở thế gian mới có thể lĩnh hội được hết [Kim Cương Kinh]”.

“Vậy ngài sẽ luân hồi chuyển thế... làm phàm nhân.” Y Vân kinh ngạc vạn phần.

Kim Thiện Từ cười mà không đáp. Nếu có thể độ hóa được thế nhân mà từ bỏ một thân tu vi làm phàm nhân sao lại không thể chứ?

Thiên đình tĩnh lặng, Y Vân buông đồng gấm vóc trong tay, hướng về phương xa mà suy nghĩ.

Từ sau khi quen biết Kim Thiện Từ, nàng thường lặng lẽ hạ phàm để gặp Kim Thiện Từ, lắng nghe thiện ngữ, kiên nhẫn lĩnh hội giảng thuật của [Kim Cương Kinh] cùng với sự luân hồi chuyển thế, xem coi nhân, yêu, thần như thế nào có thể vượt qua thử thách... Cũng có lúc nàng hỏi hẳn chuyện tình yêu của thế gian.

Không thể nói Kim Thiện Từ có thể thấu triệt mọi điều hơn Thanh Ngưng, nhưng cái chính là hẳn dùng một ánh mắt khác để nhìn phàm trần.

Trên người Kim Thiện Từ luôn lộ ra vẻ đạm mạc, một loại yên bình hư ảo.

Còn Thanh Ngưng thì lại lộ ra vẻ cô đơn, một loại u buồn ngán nã không thay đổi.

U buồn sẽ làm nàng trầm luân, hư ảo mới giúp nàng thức tỉnh...

“Đang suy nghĩ cái gì mà lại xuất thần như vậy?” Đột nhiên khuôn mặt của Thổ Ngọc xuất hiện làm nàng giật mình.

“Vì sao mỗi lần xuất hiện người đều làm ta giật mình?”

“Bởi vì tâm tư của người không biết đi nơi nào” Ánh mắt của nàng thăm dò nhìn Y Vân hơi bất an, “Suy nghĩ cái gì? Không phải là nghĩ đến Kim Thiện Từ chứ?”

“A?” Nàng kinh hô phát giác chính mình luống cuống, nghiêm mặt nói, “Đừng nói lung tung”.

“Ta hôm qua thấy người vụng trộm hạ phàm, còn cùng hẳn dạo chơi Tây Hồ...” Thổ Ngọc thề lời nghịch ngợm nhìn nàng.

“Đừng ăn nói lung tung, nếu để cho Vương Mẫu Nương Nương biết, ta cho dù có trăm cái miệng cũng không cãi được.” Y Vân thấp giọng nói. Không thể tưởng tượng được nàng ta ở cùng Hằng Nga lâu như vậy nhưng lại không thay đổi chút nào. Vì sao Hằng Nga trầm lặng như vậy lại có thể lưu nàng ta bên người.

“Sợ cái gì?” Thổ Ngọc thoải mái dựa lên vai nàng, ý vị thâm trường (sâu xa) nói bên tai nàng, “Kim Thiện Từ bộ dạng thật sự rất mê người, nếu là ta, ta cũng động tâm”.

“Đừng náo loạn.”

Thỏ Ngọc thấy được, như vậy thì chúng thần tiên trên Thiên Giới cũng sẽ biết, vậy Thanh Ngưng có biết hay không?

Nhắc đến tên chàng, nàng ruột đau như cắt, đã lâu không được nhìn thấy chàng.

“Đâu có sao, trên Thiên đình này các tiên nữ mê luyện Tuế Tinh Quân cũng rất nhiều, có gì khác biệt hơn người đâu?”

“A?” Nàng run lên, gấm vóc trên tay rơi xuống.

“Ha ha! Người bị dọa sao? Người thật sự nghĩ tiên nữ trên Thiên đình này là một đám lạnh lùng sao?” Thỏ Ngọc nhặt gấm vóc lên, đưa cho nàng, cười nói, “Chỉ là không có dũng khí như Chức Nữ thôi. Nói cho cùng thì Tuế Tinh Quân cũng rất tuân thủ.”

“Động tình dục là vi phạm thiên luật, sẽ bị trừng phạt”

“Đúng là như thế, nhưng Vương Mẫu Nương Nương không phải cũng cùng Ngọc Đế ân ái yêu nhau sao? Hằng Nga mỗi ngày đều nhìn Hậu Nghệ mà không có ai quản sao? Nếu Thiên Luật lạnh lùng như băng kia có thể quản được tâm thì sẽ không có tiên tử lưu luyện phạm trần mà bị phạt...” – Thỏ Ngọc bĩu môi nói, giọng điệu thật sự rất cứng rắn.

Y Vân không thể không che cái miệng anh đào của nàng ta lại nếu không nàng ta lại sắp sửa phát biểu “Cao đàm khoát luận”.

Thanh Ngưng cứ mỗi lần nhắm mắt là lại nhìn thấy Y Vân cùng Kim Thiện Từ ở nơi phong cảnh hữu tình mà trò chuyện vui vẻ.

Với pháp lực của hắn, tất cả mọi chuyện tình phát sinh ở sinh ở tam giới hắn đều cảm nhận được. Nhưng đều hắn không thể nhìn thấu chính là quá khứ, tương lai .. và tâm tư của Y Vân.

Nàng mỗi lần hạ phạm hắn đều biết, mỗi lần nàng tươi cười với Kim Thiện Từ hắn đều nhìn thấy còn hắn – cho dù tình nguyện làm bất cứ điều gì nàng cũng không nhìn tới.

Nàng thật sự có thể nói, có thể cười nhưng lại không thể cười vì hắn. Nghìn năm qua như có một cây đao đâm vào lòng hắn, mặc dù không chảy máu nhưng luôn không ngừng đau âm ỉ.

Thái Bạch Tinh nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, “Do dự có thể lý giải sao, nhưng nước cờ ngài đi đã qua hai canh giờ, còn có gì chưa rõ sao?”.

Thanh Ngưng hốt hoảng mở mắt ra, không nói gì chỉ cười khổ.

Thái Bạch Tinh nhìn bàn cờ nói, “Ngày tốt cảnh đẹp, tài tử ven hồ thật là mỹ sự nhân gian”.

Lời nói của hắn như từng nhát kiếm đâm vào tâm của Thanh Ngưng làm ngón tay hắn run run một chút, quân cờ rơi xuống phá hủy tình diệu của ván cờ.

“Đáng tiếc, đáng tiếc một phen khổ tâm a, người phá hủy tình diệu của ván cờ a.”

“Vậy ta thua, chúng ta đánh lại đi.” Thanh Ngưng nói.

“Thua cờ thì có thể đánh lại nhưng nếu lựa chọn sai lầm thì sẽ không thể quay đầu lại. Nếu như người có nhắm mắt cho qua việc nàng ta tự ý xuống trần, chỉ sợ cấp trên trách tội xuống dưới... người cũng không thoát khỏi tội a.”

“Chẳng lẽ sẽ phế đi ngàn năm đạo hạnh của ta sao?” Thanh Ngưng nhặt những con cờ đang phân tán lên, lẳng lặng nói, “Dù thế nào thì nàng cũng là tâm huyết của ta, ta làm sao có thể nhắm mắt tự tay hủy đi!”

“Nàng là tượng đất của người sao? Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi”.

“Nói như thế nào thì ta cũng sống hơn ba ngàn năm. Nhưng điều duy nhất ta đoán không ra là nguyên nhân của nàng từ đâu đến.” Hắn đã sớm đi điều tra Hoa Sơn đỉnh, Y Vân từ ngàn năm trước đã ngưng tụ mà thành.

“Có lẽ cũng giống như người và ta, cũng từ linh khí mà thành.”

“Nhưng ngay cả nguyên nhân của chúng ta đều từ vạn năm mà ngưng tụ vậy linh vật dạng gì mà nhanh như vậy đã có thể hóa thành nguyên thần?”

“Có lẽ nàng ta đặc biệt hơn.”

“Đặc biệt...” Lời nói còn chưa hết, Thanh Ngưng đột nhiên đứng dậy, cau mày.

“Phiền toái của nàng là phiền toái của người sao?” Thái Bạch Tinh hít một hơi sâu, “Làm gì phải tự tìm phiền toái, bỏ nàng đi!”

“Ta đi Diêm La Điện một chút.” Hắc Bạch Vô Thường chớp mắt trong không trung.

Thế Gian – Lạc Dương.

Y Vân cùng Kim Thiện Tử đang dạo bước bên hồ ở Lạc Dương. Kim Thiện Tử đang trả lời những nghi hoặc của Y Vân.

Bỗng bọn họ lướt qua một nữ tử đang thất hồn lạc phách, đôi mắt thất thần bình tĩnh nhìn hồ nước, dung nhan xinh đẹp lại lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Đột nhiên, nàng thả người xuống hồ, cơn gió thổi nhẹ qua lớp lụa mỏng.

Ngay sau đó, Y Vân cũng nhanh chóng phi xuống hồ, cứu người nữ tử ở dưới lên.

Kim Thiện Tử định ngăn cản nhưng đã quá muộn đành phải để cho Y Vân lôi nàng lên, hắn cởi áo khoác dài trên cưỡi choàng thêm cho Y Vân, còn nàng thì đang dùng lực cố gắng để nữ tử kia nổi nước trong bụng ra, hắn bất đắc dĩ nói, “Tại sao phải làm vậy?”

Phía sau bọn họ là Hắc Bạch Vô Thường đang nhìn nhau, không thấy hồn lìa khỏi xác, nên bọn họ phần nò trở về báo cáo với Diêm La Vương.

“Hắc Bạch Vô Thường quay trở về rồi, người có biết là người đang làm một việc rất sai không?”

“Cùng lắm thì nhận trừng phạt.” Y Vân cũng biết mình không đúng.

“Không chỉ như thế, mọi nguyên nhân đều có kết quả, người thay đổi vận mệnh của nàng ta, nên sẽ phải chịu cái giá phải trả của nàng ta ở đại giới.” Trong giọng nói của Kim Thiện Tử chính là cảm thán, không có sự thăm oán bởi bản tính của Y Vân thiện lương làm cho hắn có một tia cảm động không hiểu.

Nếu thần tiên trên thiên giới vẫn còn chút xíu thiện lương như vậy thì thế gian sẽ không xảy ra nhiều bi kịch.

Nữ tử kia đã tỉnh, biết được mình vẫn còn sống, nước mắt bắt đầu chảy trên khuôn mặt xinh đẹp.

“Tại sao phải cứu ta? Nên để cho ta chết đi.”

“Trời cao rất có đức hiếu sinh, người cần gì phải tự mình tìm lấy cái chết.” Y Vân thương tiếc khuyên nhủ.

“Ta! Cho dù sống cũng không bằng chết...” Nhớ tới vận mệnh chính mình, nàng khóc không thành tiếng.

Nữ tử ấy tên là Nguyệt Nhân Nhân, là một vũ kỹ (kỹ nữ phục vụ múa vui cho khách) ở Nguyên Tiêu Các, tuy biết bản thân đã bị vấy bẩn nhưng vẫn luôn đợi một người nam nhân vì nàng mà chuộc thân. Chỉ tiếc nơi chốn phong lưu ấy, làm sao có thể tìm được một chân ái nam nhân.

Mấy ngày trước, nàng rốt cục cũng không thể bảo vệ được sự trong sạch của chính mình, ở lại nơi trần thế này còn ý nghĩa gì, chi bằng thoát li khỏi khổ ải, giải quyết cho xong chuyện cuối đời nhưng cũng không thể nghĩ rằng thiên ý trên người.

“Không phải cứ đến lúc tuyệt vọng là có thể hèn nhát mà kết thúc sinh mệnh của bản thân”.

Lúc Y Vân đưa Nguyệt Nhân Nhân về Nguyên Tiêu Các, nàng mới hiểu được thế nào là giao lộ giữa thiên đường và địa ngục.

Nguyên Tiêu Các – Thanh lâu nổi danh nhất Hàng Châu. Các nữ tử nơi đây đều đa tài đa nghệ, xinh đẹp vô song. Mà Nguyệt Nhân Nhân đúng là danh kỹ đứng đầu ở Nguyên Tiêu Các, mỗi ngày đều có hơn trăm ngàn khách nhân nghe danh mà đến, chỉ vì dung nhan và khả năng múa của nàng. Nhưng trong cái cuộc sống không thực không ảo ấy, Nguyệt Nhân Nhân đã chọn từ lộ.

Tú bà vừa nhìn thấy Nguyệt Nhân Nhân trở lại thì kinh hãi vạn phần, “Người cuối cùng cũng quay lại, nếu không những người ở Nguyên Tiêu Các đây sẽ rất thảm.”

“Mụ mụ, có chuyện gì sao?” Nàng cảm thấy có chút kì quái, từ trước đến nay chưa từng thấy vẻ mặt lo lắng của tú bà.

“Mấy ngày sau là đại thọ của Lại Bộ Thượng Thư, nên mời người đi hiến vũ. Một hồi nữa sẽ có người đưa người đến phủ, còn không mau đi chuẩn bị!” Nói xong tú bà liền đẩy nàng vào phòng.

Bên trong Diêm La Điện, Diêm La Vương – Tàng Vương tức giận đập đồ đồng sách sinh tử, gương mặt bình thường đã có màu xám nay lại đang giận dữ nên càng làm nó thêm âm trầm khủng bố, Hắc Bạch Vô Thường sợ đến mức không ngừng quỳ lạy dưới đất, dập đầu.

“Hừ, hắn nghĩ hắn là ai vậy? Bất quá chỉ là thù hạ đại đệ tử của Như Lai Tây Phương chỉ biết giảng thiện ngữ, dựa vào cái gì mà can thiệp chuyện của địa phủ ta?”

Tàng Vương biết nếu một người dương thọ đã hết mà vẫn sống trên đời thì đó là thất trách của hắn nên đành phải lớn tiếng dọa người.

“Chuyện này đã sẽ kiện lên Thiên đình, còn cái tiên nữ kia, gọi là gì?” Tàng Vương gào thét làm toàn địa phủ có chút chấn động.

“Gọi là Y Vân.” Thanh âm thanh nhiên vang lên, giống như từ nơi xa vọng vào, thanh âm quen thuộc đam mê nhưng cũng khiến người nơi đây kinh sợ.

Tàng Vương đang căm giận bỗng nghe thấy thanh âm này, hoảng sợ đến mức làm sỗ sinh từ trên tay rơi xuống đất, hắn không thém nhặt lên, vội vàng đi ra cửa nghênh đón.

“Tiểu thần cung nghênh Tinh Quân.”

“Can thiệp sinh tử phạm nhân đúng là tội lớn, có điều ta muốn hỏi ngươi, Nguyệt Nhân Nhân phạm phải tội lớn gì mà nàng cả đời phải sống như thế rồi cuối cùng phải chọn cái chết oan uổng? Theo ta được biết tự sát chính là tội nghiệt đến nỗi không có tư cách làm người.”

Thanh âm mờ mờ, trên điện thượng tại Diêm La một bóng dáng phiêu dật sáng ngời từ từ hiện rõ.

Thanh Ngưng lạnh lùng lướt qua Tàng Vương cùng với đồng sỗ sách phân tán đầy trên mặt đất, dựng chiếc ghế dựa bị ngã xuống, thanh nhiên ngồi xuống, chờ đợi đáp án của Tàng Vương.

“Nàng?” Tàng Vương kích động nhặt lên một cuốn thượng sinh tử bộ, đặt tay lên mặt quyền sách, tên của Nguyệt Nhân Nhân lóe lên cùng với một hàng chữ nhỏ xuất hiện ở quyền sách.

“Kiếp trước của nàng đã cùng người khác thông dâm?” Tàng Vương đáp.

“Thông dâm?”

“Vâng, cùng với tỷ phu của mình còn hại chết tỷ tỷ của nàng.” Tàng Vương nâng quyền sách sinh tử đến chỗ của Thanh Ngưng.

“Việc này đã điều tra rõ chưa?” Thanh Ngưng nhận quyền sỗ sinh tử, lật ra xem.

“Đã tra hỏi qua. Tỷ tỷ của nàng đã bẩm báo, Nguyệt Nhân Nhân cũng đã tự nhận tội, nguyện ý sẽ chuộc lại tội nghiệt ở kiếp này.”

“Ân, gọi Mệnh Túc Tinh Quân đến đây gặp ta.” Thanh âm bình tĩnh không cảm xúc nhưng còn đáng sợ hơn đáng về âm trầm của Diêm La.

Tàng Vương sợ hãi, trừng mắt nhìn Phán Quan ở bên cạnh giật nảy, “Còn không mau đi!”

“Vâng, tiểu nhân đi ngay!” Phán Quan nhanh chóng biến mất - đám tiểu quỷ ở Diêm La Điện cũng sợ hãi mà núp hết vào.

Tàng Vương đương nhiên cũng tưởng sẽ tìm một chỗ nào đó trốn đi, đáng tiếc không được, đành phải nhỏ giọng thăm dò, “Tinh Quân, những việc nhỏ này làm sao dám phiền đến ngài.”

“Việc nhỏ? Vậy ngươi cho rằng cái gì mới là chuyện đại sự?”

Tàng Vương nhất thời nghẹn lời, biết mình nói sai đành phải cười bồi, “Tiểu thần không có ý này, chuyện luân hồi là chuyện phụ trách của địa phủ, việc này để tiểu nhân xử lý là tốt rồi.”

“Vậy người tính xử lý làm sao? Bẩm báo cho Ngọc Đế, đem Kim Thiện Tử cùng tiểu tiên kia đi trị tội, còn Tây Phương Như Lai Phật Tổ xem như không nhìn không thấy, ngoảnh mặt làm ngơ sao?”

“Này... Thỉnh Tinh Quân minh xét.”

“Giáo ngươi không phải chuyện của ta.” Thanh Ngưng đem sỗ sinh tử tùy ý quăng, lạnh lùng nói, “Ta chính là muốn biết đến tột cùng vì cái gì phát sinh chuyện này. Người là người chương quản sinh tử nhân gian, hỏi ngươi mà ngươi cũng không tra ra được sao? Vị trí Tàng Vương của ngươi có phải là không làm được gì không?”

Tàng Vương cả kinh, vội vàng quỳ xuống, “Tiểu thần biết tội.”

Lúc này Mệnh Túc Tinh Quân mới vội vàng tới, hắn lặng lẽ nhìn qua Tàng Vương cung kính nói, “Tinh Quân, ngài tìm tiểu thần có chuyện gì?”

“Ta chỉ muốn hỏi một chút chuyện của Nguyệt Nhân Nhân kiếp trước và kiếp này.”

“Nguyệt Nhân Nhân kiếp trước kêu là Âu Ân Nguyệt, nàng cùng tỷ tỷ đều yêu thương một người nam nhân, không nghĩ đến nam nhân kia cưới tỷ tỷ của nàng, nàng thì gả cho người khác làm thiếp. Nhưng nàng lại không biết kiểm điểm cùng tỷ phu của nàng thông dâm, làm hại tỷ tỷ nàng phải tự sát. Nên tiểu thần cho nàng kiếp này ở thanh lâu bán rẻ tiếng cười, đền lại tội nghiệt ở kiếp trước.”

“Nếu tỷ phu của nàng kiếp trước không thích nàng thì vì sao lại cùng nàng thông dâm?”

Lời nói của Thanh Ngưng nhất thời làm cho hấn á khẩu không trả lời được, hồi lâu suy nghĩ liền nói, “Đây là an bài của Hồng Loan Tinh Quân, tiểu thần không hiểu được.”

“Nguyệt Lão sao?” Nghe đến hai chữ ấy, Thanh Ngưng nhanh chóng biến mất khỏi Diêm La Điện.

“May mắn người thông minh, đồ hết lên trên người Nguyệt Lão.” Tàng Vương thấy Thanh Ngưng vừa rời đi, gánh nặng liền được trút xuống.

“Ngài không cần lo lắng, Tuế Tinh Quân cũng không đáng sợ.”

“Ta nghe nói Tàng Vương nhiệm kì trước chỉ vì một câu nói của hấn liền mất đi ngàn năm tu hành“. Nhớ rõ lúc hấn mới đến địa phủ, Phán Quan liền nói hấn vạn lần không được đắc tội với Tuế Tinh Quân.

Mệnh Túc Tinh Quân cười nói, “Không phải, Tàng Vương trước tự tiện sửa đổi sinh tử của phạm nhân, bị Tuế Tinh Quân phát hiện, mới biến hấn thành phạm nhân. Nếu ngài lấy việc thiện làm chủ trương, Tuế Tinh Quân sẽ không làm khó ngài”

“Nhưng là thất trách của ta, không thu hồi được hồn phách của phạm nhân kia.” Tàng Vương lo lắng nói.

“Không có việc gì, hấn luôn từ bi. Tuy rằng phụ trách đường đi của thần tiên trên Thiên Đình nhưng rất hay giải vây giúp người khác trên Thiên đình. Hấn nếu muốn trị tội ngài, sẽ không hỏi nhiều như vậy.”

“Thật sự sẽ không có việc gì sao?”

“Nếu có việc hấn cũng sẽ giúp ngài giải quyết, yên tâm đi.” Mệnh Túc Tinh Quân nhìn đồng hồ hỗn độn trong Diêm La Điện một phen đánh giá nói, “Lần sau nếu ngài có phát giận cũng đừng làm lộn xộn như vậy, hấn rất ghét lộn xộn này nọ...”

Bạn đang đọc truyện *Theo Ngàn Năm Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

1. Quá yêu

Trong Hồng Loan Cung, Nguyệt Lão nhìn hai cái tên nữa lại biến mất trên vách tường thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng đảo mắt qua vài cái tên nữa lại cảm thấy phát sàu, Nguyệt lão xoa xoa nếp nhăn trên trán.

“Lại phát sàu sao?” Thanh âm tao nhã vang lên.

“Thanh Ngưng? Như thế nào lại đến đây?” Nguyệt lão vừa nghe thấy lập tức kinh hãi.

“Đến xem coi ngài có lại hồ đồ nữa hay không.”

“Hồ đồ, rất hồ đồ a.” Nguyệt Lão ai oán làm cho lửa giận trong lòng Thanh Ngưng cũng dịu bớt.

“Ngài còn nhớ rõ một nữ nhân tên Âu Ân Nguyệt không?”

“Âu Ân Nguyệt ? Âu Tinh Phàm ? Người đang nói đến hai người bọn họ sao?”

“Tinh Phàm? Là tỷ phụ của nàng ta sao? Nhưng sao nghe tên lại là huynh muội?” Thanh Ngưng nổi đối diện với Nguyệt Lão. Có thể làm cho Nguyệt Lão nhớ đến tên e rằng cũng là một trong những người làm cho hấn khá đau đầu.

“Đúng vậy, một đôi làm cho ta tâm tư lao碌, thương tiếc.”

“Ngài ngồi xuống kể cho ta nghe xem.”

Nguyệt Lão kéo ghế ngồi xuống, thuật lại một đoạn chuyện cũ...

“Aiz, cái này cũng đều là do cha mẹ quái dị của Âu Tinh Phàm gây nên. Cha mẹ hấn lúc gần bốn mươi tuổi mới có được đứa con đầu lòng, yêu thương chiều chuộng cũng không có gì đáng trách, nhưng hành vi của bọn họ đúng là phi thường không thể lý giải được. Khi hấn vừa tròn hai tuổi, bọn họ chỉ hận không thể cho hấn những thứ tốt nhất trong thiên hạ. Một ngày nọ, bọn họ gặp một người phụ nữ đang khó sanh trong một sơn động hẻo lánh, nếu đã giúp thì không nói gì nhưng khi tiểu cô nương kia vừa được sinh hạ thì bọn họ liền đoạt đi.”

“Cướp cô dâu sao?”

“Cũng không hẳn là vậy, bọn họ là người hành vi quái dị nên trong giang hồ cũng đắc tội không ít. Khi Tinh Phàm chín tuổi, bọn họ cũng không thể thoát khỏi vận rủi nên bị cừu nhân sát hại, chỉ để lại hai đứa nhỏ đáng thương sống nương tựa lẫn nhau.”

“Như vậy thì Tinh Phàm cùng Ân Nguyệt tình cảm nhất định là rất tốt.” Thanh Ngưng hỏi.

“Đây là điều dĩ nhiên, Tinh Phàm đối với vị muội muội này đều hết lòng che chở...”

“Ngà, nói như vậy Tinh Phàm nảy sinh tình cảm huynh muội đối với nàng ta nên mới gây ra bi kịch đáng tiếc này sao.”

“Nếu là như thế cũng không có gì tiếc nuối. Tinh Phàm xem muội muội của mình là người quan trọng nhất, tất cả đều suy nghĩ vì nàng, tránh cho mọi việc gây thương tổn cho nàng. Ta vốn dĩ định thành toàn cho bọn họ, chỉ là thân thể của bọn họ sẽ vĩnh viễn trở thành một bí mật.”

“Bọn họ nếu đã là thân nhân của nhau thì chuyện nhân duyên cũng rất khó có thể xảy ra.” Thanh Ngưng ngẫm lại cũng thấy đây cũng không phải là một biện pháp tốt.

“Đúng vậy, cho nên ta cũng không dám lỗ mãng, nên đã tạm hoãn chuyện nhân duyên ấy lại. Khi bọn họ lớn lên thì thay đổi rất nhiều, Tinh Phàm rất ít khi về nhà, suốt ngày chỉ lưu luyến nơi lầu xanh phong nguyệt. Ân Nguyệt mỗi ngày đều chỉ ngồi ở nhà, đêm cũng không ngủ mà mong ngóng hắn trở về... haiz, cuối cùng đến lúc hắn trở về lại mang theo một nữ tử tên Hương Tuyết...”

“Chắc chắn là hắn đang trốn tránh tình cảm của chính mình.”

Nguyệt Lão khi nghe những lời ấy, lông mày bỗng chau lại, “Cũng không đúng a, ta suy nghĩ lại chỉ thấy hắn là loại người bạc tình, liền đem Âu Ân Nguyệt trao cho một nhân duyên khác tốt hơn. Nhưng quả là tạo hóa trêu ngươi, nẫu thân của Hương Tuyết lại chính là người nữ nhân trong son động năm ấy.”

“Sao lại có chuyện như thế?”

“Không phải là trùng hợp, bởi Hương Tuyết là tỷ tỷ của Âu Ân Nguyệt nên hai người có thần thái khá giống nhau.”

“Nói vậy cái Tinh Phàm thích chính là thần thái giống nhau đó sao?” Thanh Ngưng thống khổ nhắm mắt lại... sao lại có kết cục ai oán đến thế?

“Đúng vậy! Bi kịch cũng từ đây mà thành. Cứ nghĩ rằng thân sinh cốt nhục như vậy cũng tốt ai ngờ lại làm cho bọn họ ruột gan như đứt ra từng khúc... Bọn họ vốn chính là trốn tránh tình cảm của nhau, nhưng lại ngẫu nhiên gặp một cơ hội nên cuối cùng mới trở thành sai lầm như thế này...”

“Cuối cùng thì cũng hiểu, ngài tại sao lại làm như vậy? Nếu ngài cho bọn họ biết thì có lẽ sẽ không xảy ra bi kịch như vậy.” Thanh Ngưng trầm giọng hỏi.

“Tiết lộ thiên cơ là vi phạm Thiên luật.” Nguyệt Lão biện giải.

“Cho nên ngài vẫn giương mắt lên mà nhìn hai người bọn họ sống nương tựa vào nhau mười mấy năm cuối cùng cũng bị chia rẽ sao.”

“Ta... Đáng tiếc là ta tình ngộ quá muộn, là ta hại bọn họ.”

“Ngài sai lầm không chỉ khi bọn họ còn sống mà đến kiếp này bọn họ cũng không thể được ở cạnh nhau. Âu Ân Nguyệt phải nhận mọi điều khi dễ đến nỗi phải tự kết liễu đời mình.” Thanh Ngưng miễn cưỡng đứng dậy nói, “Kiếp sau, e có lẽ nàng chỉ có thể đầu thai thành một con vật nào đó...”

Nguyệt Lão cũng run run đứng dậy, quỳ gối trước mặt Thanh Ngưng, “Nếu không phải là do ta phạm sai lầm thì bi kịch này cũng không thể xảy ra... là ta quá hồ đồ.”

Thanh Ngưng nhanh chóng nâng Nguyệt Lão dậy, “Không phải tất cả điều là lỗi lầm của ngài đâu, tình yêu vốn là thứ khó nắm bắt.”

“Ta nguyện ý nhận trừng phạt.”

“Nguyệt Lão a, chúng ta đã có giao tình nhiều năm như vậy, ngài còn không hiểu ta sao?” Thanh Ngưng cúi đầu trầm ngâm nói, “Ngài có muốn tìm sự giúp đỡ không?”

“Nếu tìm được người thông minh lanh lợi như người giúp đương nhiên là rất tốt.” Nguyệt Lão cảm kích nắm chặt tay Thanh Ngưng.

“Được rồi, ngài mau chóng cho ta hỏi một chút vắn vắn.” Thanh Ngưng vừa định ra khỏi Hồng Loan Cung liền quay lại hỏi, “Tinh Phàm khi chuyển thế đầu thai tên gọi là gì?”

“Tần Nghĩ Phàm.”

Tiếng cười là lướt ngọt ngào mang theo một khúc thanh nhạc vang vọng khắp phố.

Thanh Ngưng đứng trước cửa tửu lâu xa hoa nhất ở thành Lạc Dương, phía trước nạm chữ vàng “Lạc Dương lâu”. Phía trước có một đoàn khất xông tới, hướng hắn cầu xin, “Đại gia xin ngài thương xót đi, nếu không lão bà và con nhỏ của tôi sẽ chết đói.”

“Cho tôi ăn đi...”

“Xin thương xót đi.”

Thanh Ngưng đỡ người khát cái đang quỳ lên, nhẹ giọng nói, “Đề ta đi vào, các người cứ việc ăn.”

Đáng tiếc đám khát cái còn chưa được vào cửa thì đã bị chặn lại, “Các người từ nơi nào đến! Đi ra ngoài! Cút đi!!”

“Ta thỉnh bọn họ đến.” Thanh Ngưng lấy bạc ra đưa cho người đó.

“Chỗ này dù cho có bạc cũng không thể vào.” Người nọ đem bạc trả lại cho Thanh Ngưng, lạnh nhạt nói, “Vị đại gia này, cho dù người ăn vận cũng không đến nỗi nào nhưng nếu muốn vào Lạc Dương Lâu, người vẫn chưa đủ tư cách đấy.”

“Ta không có tư cách?” Thanh Ngưng sắc mặt trắng bệch.

Thiên thượng nhân gian có nơi nào mà hắn không có tư cách vào?

Cho dù là Kim Loan hay Bảo Điện hắn vẫn tự nhiên ra vào, Ngọc Đế cùng Vương Mẫu Nương Nương cũng chưa từng dùng giọng điệu mãnh liệt như vậy đối với hắn.

“Đứng, nếu người có thể là quan viên tứ phẩm trở lên hay hay kẻ có vận lượng và kim thì có thể thưởng thức mỹ vị nơi đây! Đi ra ngoài!” Kẻ đó vừa nói vừa đá đám đem đám khát cái ra ngoài.

“Dừng tay!” Thanh Ngưng giận dữ hét.

Bàn tay đang dụng lực nhưng cuối cùng vẫn là biến mất.

Hắn đến gần đám khát cái, đem ít bạc giao cho bọn họ, “Các người đi nơi khác ăn đi, nơi này có điềm xấu.”

“Cảm ơn đại gia... cảm ơn đại gia.” Khát cái trước cửa tiếp nhận bạc xong nhanh chóng tản đi.

Thanh Ngưng xoay người, lạnh lùng nói với kẻ đó, “Hành vi của người hôm nay sẽ phải trả giá ở đại giới.”

“Cứ việc nói đi, coi như người đang hù dọa kẻ khác”

“Đúng là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.” Thanh Ngưng liền quay lại, chớp mắt đã biến vào tửu lâu.

“Ai?” Kẻ đó vốn dĩ định đuổi Thanh Ngưng đi, nhưng nghĩ lại hắn có lẽ võ công rất cao, tốt nhất đừng nên gây sự.

“Quên đi!” Kẻ đó bĩu môi, phui phui tro bụi trên người, tiếp tục làm cái công việc mà người ta gọi là “bung trà rót nước” trong tửu lâu, đến lúc này hắn vẫn không biết Hắc Bạch Vô Thường vẫn đi phía sau hắn, Tàng Vương ở Điện Diêm La đã chuẩn bị cho hắn một vận mệnh vĩnh viễn giống như “chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng.”

Thanh Ngưng chậm rãi đi vào một gian phòng thanh nhã, trong đó chỉ thấy một vị mi thanh mục tú, quần áo hoa lệ cùng một vị nam tử đang ngồi một mình chèn nghe tiểu khúc. Hơn nữa mỗi lần hắn uống hết rượu là có một nam hài mười sáu mười bảy tuổi lập tức rót đầy cho hắn.

“Công tử vẫn chưa đi sao?” Thanh Ngưng mỉm cười hỏi.

Người nọ ngẩng đầu liếc qua, nhưng không trả lời, giờ tay phải lên có ý bảo hắn tọa.

“Thiếu gia ...” Người tùy tùng lên tiếng muốn nói gì đó nhưng lập tức bị hắn cắt lời.

“Tiếp tục lấy thêm ít rượu và thức ăn.”

“Vâng.”

“Tại hạ vừa mới nghe qua chuyện trước tửu lâu, công tử hảo độ lượng.” Vị công tử kia cười nói.

“Thật sao? Nói thật ta cũng rất oán hận những người như thế. Bản thân mình cũng xuất thân bần hàn nhưng lại ý thế hiếp người.”

Nếu không phải do hắn tu sinh dưỡng tính đã lâu như vậy nếu không lúc đó đã sớm xuất thủ. Trong mắt hắn, giết người làm ác cũng là bất đắc dĩ nhưng loại xuất thân hèn mọn này lại còn khinh thường những người khổ cực khác hắn tuyệt đối không tha thứ.

“Nga, Nếu là ta nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn hắn.”

“Ta sẽ...” Thanh Ngưng bỗng nhiên nhớ ra vội chuyển đề tài, “Người vì sao không hỏi ta đến tìm có việc gì.”

Người nọ rót rượu cho Thanh Ngưng, nói, “Ta không hỏi ngươi cũng sẽ nói.”

“Ta chỉ là muốn kể cho ngươi nghe một câu chuyện xưa.” Thanh Ngưng tiếp nhận rượu, một cổ hương vị nồng đậm xông lên mũi làm cho hắn tò mò, nhắm nháp chút rượu, hương vị cay nồng làm hắn cả kinh, buông ly rượu xuống, “Nguyên lai, các nhân văn nhã sĩ lại rất thích nhắm nháp loại hương vị này.”

“Ngươi không say rượu sao?” Người nọ kinh ngạc nhìn Thanh Ngưng, hỏi.

“Đúng vậy, ta chỉ muốn nghe ý kiến của ngươi về chuyện xưa của một đôi huynh muội, không biết ngươi có hứng thú hay không?”

“Nguyên lai ngươi là người thuyết thư (kể chuyện), vừa đúng lúc ta nghe xong khúc tiểu này, thỉnh.” Nói xong, người nọ liền lệnh cho cô nương thổi tiểu khúc lui xuống.

Từng có một cô gái tên là Ân Nguyệt, lúc bảy tuổi thì phụ mẫu yêu thương của nàng bị giết chết, nàng sợ hãi ôm thân thể lạnh như băng của mẫu thân lại, không ngừng khóc hô, “Mẹ mẹ...”, trong một khắc nàng như bị bóng tối vây hãm. Một vị ca ca hơn nàng hai tuổi vội vã chạy đến gắt gao ôm lấy nàng vào ngực, ôn nhu an ủi nàng, “Nguyệt nhi, đừng sợ, ca ca vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh ngươi.”

Nàng ôm lấy ca ca không ngừng khóc, cho đến lúc thanh âm khàn khàn không thể phát ra tiếng..

Đó là một ngày đen tối, nhưng lại được ca ca nàng ôm lấy, cấp cho nàng toàn bộ hơi ấm của một tiểu nam hài chín tuổi.

Mỗi ngày lúc Âu Ân Nguyệt khóc, ca ca của nàng đều ôm lấy nàng, dần dần đó trở thành chỗ dựa tinh thần cho nàng, hai bàn tay nhỏ bé đem cấp cho nàng một chén cháo hoa, nàng cũng xem đó là mỹ vị ngon nhất trên đời, nàng rời xa sợ hãi, ý lại vào ca ca của mình.

Nàng mỗi ngày đều ở bên cạnh hắn lúc hắn luyện công, khi hắn mệt mỏi nàng sẽ pha trà cho hắn, khi hắn đói nàng sẽ nấu cho hắn ăn. Trời đông giá rét, bọn họ sẽ ôm nhau sưởi ấm... hứa hẹn “vĩnh viễn không chia lìa“...

Một đêm của mười năm sau, ca ca của nàng cự tuyệt không cùng ngủ cùng nàng, nàng ôm chần ngây ngốc ngồi trên giường một đêm không ngủ, lại luôn không ngừng hỏi, “Vì cái gì?”

“Bởi vì vị ca ca đã trưởng thành.” Vị công tử kia bỗng nói xen vào, trong mắt bỗng lóe lên một tia sâu sắc.

Hắn đã trưởng thành, cũng không hề luyện võ công, không còn bảo muốn báo thù nữa, làm người bảo tiêu kiếm tiền tiêu vào nơi phong hoa tuyết nguyệt, rượu ngon gái đẹp. Âu Ân Nguyệt mỗi đêm đều ôm chần nhưng không thể ngủ, dù có ngủ nhưng cũng bị ác mộng làm cho thức giấc.

“Ngươi đã trở lại?” Đêm khuya nàng nghe thấy tiếng mở cửa, lập tức chạy ra đón, giúp hắn cởi quần áo bám đầy tuyết, giúp hắn chầm một ly trà.

“Cám ơn Nguyệt nhi, nhanh đi ngủ đi, về sau không cần chờ ta.”

“Ca...”

“Đi ngủ đi!” Hắn không kiên nhẫn lặp lại lời nói.

Nàng giật mình nhìn biểu tình buồn chán của ca ca, muốn nói nhưng lại thôi, ngoan ngoãn quay trở lại phòng mình.

Nàng ôm chần khóc suốt một đêm, vẫn không rõ hỏi, “Vì cái gì...”

“Bởi vì hắn chán ghét hai chữ “ca ca“. Người nọ từ từ đáp lại, ánh mắt nhìn về phía xa xôi, như đang ngẫm một điều gì đó.

Thanh Ngưng không để ý hắn, vẫn tiếp tục nói.

Sau đó, ca ca của nàng vẫn rất ít khi về nhà, cho dù có về cũng say như chết.

Có điều mỗi lần nàng nghe thấy tiếng mở cửa đều vội vàng đỡ ca ca vào phòng rồi nấu cho hắn chén cháo, ngồi bên cạnh nhìn hắn ngủ.

Nàng nghĩ cuộc sống như thế cũng làm nàng thỏa mãn rồi nhưng lúc ấy ca ca nàng lại mang về một nữ nhân tên Hương Tuyết.

Hương Tuyết giống như vầng thái dương làm chói mắt người khác, làm cho nàng mỗi lần nhìn thấy Hương Tuyết đều có một cảm giác kì lạ. Nàng không biết bộ dáng trưởng thành của Hương Tuyết sẽ ra sao nhưng đoán chừng hẳn là rất đẹp. Bởi vì ca ca nàng luôn dùng ánh mắt tràn ngập yêu thương vuốt ve khuôn mặt của nàng ta, thậm chí vô cùng thân thiết ôm Hương Tuyết.

Từ lúc Hương Tuyết xuất hiện, thế giới đen tối của mười năm về trước lại bao trùm lấy nàng, bất luận dù là ban ngày vẫn như màn đêm thăm thẳm, trong cơn mơ hay lúc tỉnh dậy xung quanh nàng chỉ là máu tươi cùng với thi thể lạnh băng của cha mẹ. Bên cạnh nàng dường như mất đi một sinh mệnh ấm áp, một nam nhân – ca ca – bằng hữu của nàng. Nàng đến bây giờ cũng không biết bộ dáng người nam nhân cũng là ca ca của mình ra sao nữa chỉ biết hắn có một bờ vai rộng lớn.

Vào đêm ca ca nàng thành thân, nàng dựa vào bả vai rộng lớn ấy không ngừng hỏi, “Vì cái gì...”

Vị công tử kia bỗng nhiên đứng dậy, cả giận nói, “Vì cái gì? Như thế nào lại hỏi vì cái gì nhiều như vậy?”

“Nàng hỏi là: Vì cái gì... Chúng ta lại là huynh muội.” Thanh Ngưng cũng đứng lên vỗ bả vai hắn nói, “Nếu ngươi đã không muốn nghe...”

“Khoan đã, về sau như thế nào?” Người nọ chậm rãi ngồi lại, ngón tay không tự chủ được mà nắm chặt chén rượu.

Âu Ân Nguyệt giả cho bằng hữu ca ca nàng là Hạo Thiên – thiếu chủ của tiêu cục. Nàng ngày ngày đều phải chịu đau khổ, trời mưa thì phòng ở không được tu bổ rách nát, khi đông đến thì lạnh run, mỗi ngày chỉ dựa vào cháo hoa cho đỡ đói. Chỉ là, nàng lặng lẽ nhẫn nhịn từng ngày cho đến ngày giỗ của cha mẹ, bởi vì chỉ có duy nhất ngày hôm ấy nàng mới có thể cùng ca ca đi bái tế phần mộ của cha mẹ.

“Cha, nương, ta rất tốt. Hạo Thiên đối với ta tốt lắm.” Mỗi lần đến trước phần mộ của cha mẹ nàng đều nói như thế, sau đó chờ ca ca kể về cuộc sống trong một năm của hắn.

“Cha, nương! Ta sẽ báo thù! Cha mẹ ở dưới suối vàng có thể yên nghỉ... Cha, nương. Vì cái gì hai người thật tàn nhẫn, nếu đã cho ta một thể tử tại sao không sớm nói cho ta biết?”

“Ca?”

“Nguyệt nhi, có người cần gặp muội.”

“Ân.” Nàng cảm thấy ca ca mình có chút quái dị, trong mắt phảng phất tràn ngập sự hối hận.

Không thể tin được hắn đưa nàng về nhà hắn, một nữ tử trung niên xinh đẹp vừa thấy nàng liền gắt gao ôm chặt, nắm tay nàng khóc, “Là nàng, nàng là Hương Ngưng.”

“Ta gọi là Ân Nguyệt.” Nàng nhỏ giọng trả lời.

“Không phải, con là nữ nhi của ta, nữ nhi mười mấy năm trước bị cướp đi.”

Trước mặt nàng trở nên mơ hồ, thanh âm của người nữ nhân kia cũng dần dần biến mất, nàng cuối cùng cũng tìm thấy ấm áp... một cánh tay rắn chắc đang gắt gao ôm chặt nàng trong lòng ngực. Trong lúc nàng đang mở màng ngủ, nàng cảm giác được quần áo của mình bị ai đó giải khai, một đôi tay mềm mại khẽ vuốt ve bả vai nàng, một giọt nước lạnh lạnh giống như mưa nhẹ rơi trên bả vai nàng..

“Nguyệt nhi...” Tiếng ca ca gọi làm nàng thức dậy, vội vàng sửa sang lại quần áo, sợ hãi lôi kéo tay hắn, “Ca, ta muốn về nhà.”

Hắn gật đầu mang nàng rời đi.

Trên đường không ai nói gì...

Vừa đến trước cửa tiêu cục, Âu Ân Nguyệt nhìn không được kêu lên, “Ca...”

“Đừng gọi ta là ca ca, những năm này ta hận nhất chính là hai chữ ca ca này. Cả đời ta cũng không muốn nghe đến nó.” Hắn vừa định rời đi liền bị Ân Nguyệt ôm chặt.

“Âu Tinh Phàm, cho dù ta không phải muội muội của ngươi nhưng tại sao lại vội vàng rời bỏ ta đi?”

Hắn vẫn không nói gì.

“Nếu không có vấn đề gì, vậy thì vĩnh viễn đừng gặp mặt.”

“Hảo.” Ca ca của nàng như vậy liền rời đi, cho dù nàng có gào khóc thế nào hắn cũng không quay đầu.

“Nếu đã không gặp mặt thì bằng không thấy! Chuyện xưa của ngươi rất hay, cảm ơn ngươi!”

“Ngươi không muốn biết kết cục như thế nào sao?” Thanh Ngưng nhìn hắn thật lâu.

“Ta biết, bọn họ không còn gặp lại.”

“Ngươi hy vọng kết cục như vậy sao? Đáng tiếc là bọn họ đã gặp lại. Ca ca nàng nói “Gông xiềng của luân thường làm cho người ta phải kiềm nén dục vọng của chính mình, mới tạo thành bi kịch của ngày hôm nay. Hiện tại ta không thể tiếp tục phạm sai lầm để bản thân phải hối hận. Nguyệt nhi, đi cùng ta đi, chúng ta sẽ vĩnh viễn không chia lìa.”

“Ta đều đồng ý với chàng.” Nàng biết rõ nếu trốn theo hắn sẽ phạm phải tội ác nhưng nàng vẫn làm thế.

Đáng tiếc bọn họ rời đi chưa lâu, Hương Tuyết liền treo cổ tự sát, trong bụng đã có bầu ba tháng.

Thanh Ngưng vừa nói xong, người nọ liền ôm ngực, hô hấp có chút khó khăn.

“Ngươi có khỏe không?”

“Không có việc gì, chuyện xưa của ngươi làm ta nhất thời phấn khích. Ta chưa từng nghe qua câu chuyện nào như thế.”

“Chỉ là chuyện xưa thôi ngươi không cần để trong lòng.” 2. Nghiệt duyên

Trên đường nhìn thấy người khác bị lửa gạt sớm đã quen mắt lắm rồi. Nên bây giờ cho dù mọi người có nhìn thấy một đứa bé bị đánh thì họ vẫn thờ ơ. Quả thật cho dù có người bất bình nhưng cũng không dám xen vào việc người khác. Vị này là con của Quận Vương – Thừa công tử có tiếng bá đạo khắp vùng, lần trước có một thiếu niên hăng hái làm việc nghĩa đã sớm bị hắn đánh chết.

Nhưng may ra thế giới này vẫn còn nhiều người thấy việc bất bình mà ra tay tương trợ. Một nam tử mi thanh mục tú, quần áo hoa lệ, nhanh chóng lệnh cho hạ nhân ngăn cản, “Hắn rốt cuộc là làm sai cái gì mà ngươi đánh hắn như vậy?”

“Này! Thật là ngươi không sợ chết sao?” Thừa công tử khinh thường cười lạnh.

“Thầy tướng số nói ta có thể sống đến tám mươi tuổi”

“Ngươi dám. Đánh hắn cho ta!” Hắn bình thường ý thế hiếp người, năng lực lớn nhất chỉ có thể nói ra những lời vô si.

Đây là kết quả vẫn thường thấy, một đám người xông lên nhưng chỉ trong chốc lát đều bị đánh hạ, mà vị công tử ương ngạnh kia cũng đang nằm trên mặt đất, chỉ vào người đánh hắn một lúc sau cũng không nói lên lời.

Vị công tử gặp chuyện bất bình kia cũng rất hiểu lý lẽ, cất cao giọng nói, “Tại hạ họ Tần...”

Một hạ nhân nhanh chóng chạy đến nắm tay áo của vị công tử ấy, nói nhỏ, “Công tử, lần trước ngài đã thương vị Lưu công tử kia, lão gia đã phạt ngài ba ngày không ăn cơm, tốt hơn hết lần này chúng ta đừng gây thêm chuyện nữa.” Thật ra hắn cũng lo lắng cho bản thân mình vì lần trước hắn cũng bị lão gia phạt đánh hai mươi đại bản.

“Đúng vậy, ngươi không nói ta cũng quên.” Vị công tử họ Tần bình tĩnh nói, vội vàng rời khỏi đám người.

Lại Bộ Thượng Thư – Tần Phác Nguyên thông thả bước vào phòng nhìn Tần Nghĩa Phàm đang cúi đầu, giận dữ hét, “Không phải ta đã nói với ngươi, không nên gây chuyện thị phi. Ngươi xem coi, thế mà lại đem con của Thừa quận vương đánh thành như vậy. Rốt cuộc là ngươi để mặt mũi ta ở đâu?”

“Con hắn ý thế hiếp người, ta thấy hắn không có mặt gặp ngài mới đứng.” Tần Nghĩa Phàm nhỏ giọng nói thảm.

“Ngươi còn dám nói sao, ba ngày không được ăn cơm!” Tần Phác Nguyên tức giận nói tiếp, “Cho ngươi đọc nhiều như vậy mà ngươi không nghe, khoa thi đối đáp lần trước ngươi một chữ cũng không trả lời, làm cho ta mất mặt vì ngươi. Lần sau không được đã thương người khác, chuyên tâm đọc sách cho ta. Nếu cuộc khảo thí lần sau không tiến bộ, ngươi đừng ra ngoài nói là ngươi mang họ Tần.” Tần Phác Nguyên là Lại Bộ Thượng Thư nên cũng rất hy vọng con mình có thể đi trên con đường làm quan.

Đáng tiếc Tần Nghĩa Phàm lại chỉ say mê võ công, muốn rong ruổi trên sa trường, bình định chiến loạn, làm cho dân chúng không phải chịu cảnh nước mất nhà tan, lưu lạc khắp nơi.

Tạo hóa trời người lại làm cho hắn sinh ra trong gia đình gọi là chỉ cần ngoan ngoãn cầm Sứ Ký hay Hán Thư mà đọc.

Tần Nghĩa Phàm từ nhỏ đã bắt đầu luyện công nên đương nhiên nội lực cũng không kém, nhưng nếu ba ngày mà vẫn không uống giọt nước nào. Nếu là người thường đã sớm không thể chịu được rồi.

Gương mặt kiều mị mang vẻ hoảng hốt nhìn hắn từ bên ngoài cửa. Ánh dương quang rọi vào làm hắn chói mắt. Đôi mắt đầy ắp tình ấy dưới ánh mặt trời lại càng thêm động lòng người giống như một vị tiên tử đang khiêu vũ dưới nắng vậy.

Ý thức hắn dần trở nên mơ hồ rồi bất tỉnh nhân sự.

Lúc tỉnh lại thì đã thấy bản thân đang nằm trên giường, bên tai vang lên tiếng thở dài cùng với than khóc.

“Con nó có làm gì không tốt, luận về tướng mạo, luận tài trí hay nhân phẩm thì ông cũng không nên oán hận nó như vậy, ông ép nó như thế mới cam lòng sao? Nếu ông thật sự không thích đứa con này, tôi mang nó về nhà mẹ đẻ là được, cũng không cần mọi ngày phải nhìn sắc mặt của ông nữa.”

“Phu nhân a, bà làm sao lại nói vậy? Nó là đứa con duy nhất của ta, ta làm sao lại không đau xót cho nó?” Tần Phác Nguyên tràn ngập sự áy náy cùng hối hận.

Tần Nghĩa Phàm thủy chung vẫn không mở mắt, phụ thân cũng rất yêu thương hắn, hắn làm sao lại không biết. Bất quá, nghe mẫu thân hắn vì hắn mà oán trách sao, hắn tốt hơn hết nên để cho mẫu thân có cơ hội a.

“Đau? Ông xem xem, đến bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, ông như thế nào lại làm như thế? Còn gạt ta nói là nó cùng bằng hữu đi du ngoạn Tây Hồ. Ông! Ông rõ ràng là muốn mẫu tử chúng tôi chết hết mà.” Tần phu nhân cũng là người xuất thân con nhà quan lại, vốn không phải là người không nói đạo lý, bất quá nữ tử cũng đều do sùng quá mà kiêu.

“Phu nhân, ta... biết sai rồi.” Tần Nghĩa Phàm thật sự không thể tưởng tượng người phụ thân nghiêm túc thế lại tự nhận mình sai, thật đúng là không thể lường hết được.

“Nương, ta không sao.” Hần suy yếu ngồi dậy.

“Ngươi cũng thật là, lại đi nghe lời cái ông già bảo thủ này, lần sau nếu ông ấy có phạt ngươi, nương cũng sẽ không làm cơm cho ông ta ăn.” Tần phu nhân vừa thấy con tỉnh thì con giận cũng dịu đi phân nửa, nhanh chóng phân phó cho hạ nhân.

“Ngươi nhanh mang tổ yến ta vừa nấu đến đây.”

Tần Nghĩa Phàm vừa mới uống xong chén tổ yến đã thấy tinh thần tốt hơn nhiều. Trong đầu lại xuất hiện bóng hình xinh đẹp ấy, kỹ thuật nhảy như vậy, nhẹ nhàng mà phiêu dật, giống như những hạt bụi nhỏ thanh khiết, chỉ e có tiên nữ mới có khí chất như vậy.

Hần như thế nào lại mơ thấy một một người nữ tử động lòng như vậy, chẳng lẽ do ban ngày suy nghĩ nhiều quá nên đêm thành mộng sao?

Nhưng mỗi ngày bên cạnh hắn đều Không Mạnh, Tư Mã Thiên a, mà bọn họ thì có gì mà đẹp?

“Thiếu gia, ngài đang suy nghĩ cái gì mà bản thân như vậy? Cười đến nổi ruồi cũng đậu vào được.” Tùy tùng Tiểu Lục kinh ngạc nhìn Tần Nghĩa Phàm

“Tiên nữ a!”

“Tiên nữ? Thiếu gia, ngài bệnh chưa khỏi sao?” Tiểu Lục có chút lo lắng hỏi.

“Đúng vậy, ngươi nói có thể có một tiên nữ hạ phàm cùng ta soạn thành một đoạn “tiên phàm tuyệt luyện” hay không?”

“Sẽ không.” Tiểu Lục phá vỡ ảo tưởng của hắn.

“Cũng đúng, nếu không phải là mộng thì sẽ không hảo huyền như vậy, nếu thế gian thật sự có một nữ tử thoát tục như thế, ta nhất định phải thú nàng làm vợ, cùng nàng sinh sống!” Nam tử mười tám tuổi đương nhiên đối với chuyện tình cảm như vậy sẽ trầm ngập hy vọng.

“Thiếu gia, ngày mai chính là ngày đại thọ của lão gia, ngài đã chuẩn bị lễ vật chưa?”

“A? Ngươi sao lại không nói sớm?” Hần lập tức nhanh chóng thu thập đồ cùng ra ngoài với Tiểu Lục.

Nguyệt Nhân Nhân si ngốc nhìn theo bóng dáng của hắn, trong lòng cảm thấy mất mát không thể nói lên lời.

Nàng biết nàng cùng Tần Nghĩa Phàm không thể nào đến với nhau được nhưng trong lúc đó nàng đã không thể kiềm chế được bản thân mà đã bị hắn hấp dẫn.

Ngày đó nàng được vào phủ Thượng Thư cùng với một ít vũ kỹ để luyện vũ đạo. Bất ngờ nhìn thấy một bóng dáng đang quỳ ở Đường Trung đọc sách, nàng không biết hắn là ai, cũng không biết vì sao hắn phải vất vả vậy, nàng lại càng khó hiểu vì sao từ lúc ấy cho đến giờ hắn cũng không ăn bất cứ cái gì, hơn nữa sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

Thấy hắn không chịu đựng được nữa thì ngắt xiêu, nàng liều lĩnh chạy vào, hô to, “Cứu mạng!”

Sau đó nàng mới biết, thì ra hắn là con trai độc nhất của Thượng Thư đại nhân.

Một khúc nhạc chấm dứt, Nguyệt Nhân Nhân tao nhã cúi mình hành lễ, lui xuống. Đang chuẩn bị quay về thì một bóng dáng chắn ngang cửa làm cho nàng bất ngờ... là hắn? Là người nam nhân mà nàng nghĩ về sau sẽ không bao giờ gặp lại nữa, nhưng giờ đây lại mang theo nét cười trào phúng nhìn nàng.

“Nguyên lai là danh kỹ của Nguyên Tiêu Các, Nguyệt Nhân Nhân sao? Thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt!” Đúng là làm cho thiên hạ chê cười, nữ tử như tiên từng làm cho hắn mộng tưởng lại thật sự tồn tại thế nhưng nàng ta lại xuất thân từ một nơi nhơ nhớp.

“Danh kỹ” – Hai chữ này thập phần chói tai, Nguyệt Nhân Nhân cảm thấy lòng mình chợt trầm xuống.

“Vâng, Tần công tử có gì chỉ giáo?” Nàng tao nhã đứng dậy hành lễ. Không hổ danh là hoa khôi, dù trong lòng có bao nhiêu đau buồn nhưng khuôn mặt vẫn là nụ cười quyến rũ.

“Không có gì, ta chỉ cảm thấy nàng khiêu vũ thật sự là mê người, làm ta rất khó quên.” Hắn đến gần nàng, nhìn thấy khuôn mặt nàng rõ ràng hơn. Làn da trắng nõn vô cùng mịn màng, đôi mắt trong suốt dường như ngân ngấn nước lại càng diễm lệ, quyến rũ hơn, hai gò má nàng đỏ ửng càng khiến người ta bị dụ hoặc.

Trong tưởng tượng của hắn lại hoàn toàn khác hẳn. Nàng không phải là cái dạng này, nàng nên ôn nhu uyển chuyển hàm xúc làm người khác động lòng, giống như một hạt bụi thanh khiết giữa phàm trần này... chứ không phải tràn ngập dụ hoặc như thế.

Nam nhân nhìn Nguyệt Nhân Nhân như vậy rất nhiều, Tàn Nghĩa Phàm cũng dùng ánh mắt đầy nhục dục nhìn nàng làm tim nàng như bị dao cắt vào. Nhưng nàng có thể oán được ai? Ai lại làm cho nàng xuất thân từ nơi như vậy?

“Đa tạ công tử đã khích lệ.” Ảo tưởng không thực tế của nàng đã hoàn toàn bị phá hủy.

Tàn Nghĩa Phàm bắt lấy tai nàng, dùng một chức lực làm nàng ngã vào lòng hắn.

“Không!” Nàng vẫn nghĩ hắn xuất thân từ nhà quan lại, sống an nhàn sung sướng nên cũng sẽ không có nhiều khí lực, xem ra nàng thật sự làm rồi.

“Như thế nào? Nàng nghĩ rằng ta không thể trả tiền cho nàng nổi hay sao?” Hắn đùa cợt, khuôn mặt tuấn lãng với nụ cười phóng đảng như vậy càng khiến người ta bị mê hoặc.

Nguyệt Nhân Nhân phải mất một lúc lâu mới có thể trấn tĩnh lại. Vì sao lại khiến cho nàng gặp hắn. Gặp nhau như vậy chỉ khiến cho nàng cảm thấy bản thân càng hèn mọn hơn mà thôi.

“Nếu ngài có thể, ba ngày sau mang theo ngân phiếu đến Nguyên Tiêu Các, ta sẽ chính là của ngài.” Nàng cười quyến rũ trả lời.

Tàn Nghĩa Phàm tránh né bàn tay ấy, có chút mê hoặc cùng khinh bỉ nhìn nàng.

Nguyệt Nhân Nhân nhìn ánh mắt hắn... nàng đã cố ý đem những lời này nói ra. Nếu đã không thể cùng nhau thì cần gì phải để hắn lưu lại những gì tốt đẹp.

Sở hữu vũ kỹ tuyệt đỉnh cùng với thái độ đối với khách nên Nguyệt Nhân Nhân luôn làm mọi người khách càng thêm sầu não. Ở nàng có cái gì đó khiến cho người ta cảm thấy chua xót nhưng cũng có chỗ làm cho người ta phải mê muội. Cho nên nàng đứng đầu bảng trong danh sách những người đẹp nhất ở Nguyên Tiêu Các, trở thành nữ nhân mà nam nhân có vọng tưởng muốn chinh phục nhất.

Nguyệt Nhân Nhân một thân tiên hồng sắc vũ (vận một chiếc áo màu hồng đẹp như tiên) xuất hiện trên khán đài, mọi tiếng tranh cãi trong thoáng chốc đã lặng ngắt như tờ.

Trong tiếng nhạc, điệu nhảy của nàng thể hiện ra... Nàng đối với số mệnh cảm thấy rất tuyệt vọng, đối với thế gian là oán hận và cuối cùng là đối với một người nam nhân lại mang đầy tâm sự. Đây là điệu múa cuối cùng của cuộc đời nàng, cũng là vũ điệu độc nhất vô nhị của thế gian.

Sau khi điệu nhạc này kết thúc thì nàng cũng không lưu luyến cuộc đời này nữa.

Trong ống tay áo của nàng đã giấu sẵn một cây chủy thủ, đến động tác cuối cùng nàng sẽ đâm vào ngực của chính mình... đó cũng là nơi mà Tàn Nghĩa Phàm đã gieo hy vọng cho nàng.

Nàng nhất định phải chết, điều nàng hy vọng duy nhất chính là có thể gặp hắn trong chốn khat.

“Ta ra một ngàn lượng.” Mọi người bắt đầu ra giá.

“Hai ngàn hai!”

“Năm ngàn lượng!”

“Tám ngàn lượng!”

“Một vạn lượng!” Một thương nhân giàu có hô to

“Một vạn một ngàn lượng.” Lần đầu Nguyệt Nhân Nhân mới biến bản thân mình lại cao giá như vậy.

“Một vạn ba ngàn lượng!”

“Hai vạn lượng!” Tàn Nghĩa Phàm, đổi lại cái giá mà một gã béo vừa đưa ra, “Lưu bá bá thật có nhã hứng a!”

Nam nhân kia nhìn thấy Tàn Nghĩa Phàm có chút do dự, chuẩn bị ra giá cao hơn nhưng cuối cùng vẫn là bỏ cuộc. Hắn chỉ là Lại Bộ Thị Lang tuy rằng Nguyệt Nhân Nhân là người hắn mơ ước đã lâu nhưng không thể vì một nữ nhân mà tự hủy đi tương lai.

“Tàn công tử thì ra lại có loại ham mê này sao? Ta tốt hơn nên bỏ những thứ yêu thích này.”

“Hai vạn lượng, thành giao!”

Tú bà cười nịnh nói, “Vị công tử này thật sự đáng về quả là phi phàm, Nhân Nhân của chúng ta đúng là có phúc phần.” Nhìn Tàn Nghĩa Phàm không để

ý đến, Tú bà liền phân phó cho gã sai vặt bên cạnh, “Ai nha, còn thất thần làm gì? Không mau đưa Nhân Nhân về phòng chuẩn bị.”

“Vâng, vâng!” Gã sai vặt lập tức đưa Nguyệt Nhân Nhân đang đứng ngây ngốc trên khán đài xuống.

Ánh sáng của nến hiu hắt trong phòng, làn gió nhẹ mông lung nhẹ nhàng thổi quá, Tú bà đã sớm chuẩn bị cho nàng một bộ váy mỏng khiến cho nàng càng lúc càng bất an hơn.

Nàng vẫn nghĩ là hắn sẽ không đến cho dù nàng có vụng trộm trông ngóng hắn có thể đến. Áo tưởng có thể sử dụng thân thể sạch sẽ của mình mà hạ hạ người trong đêm cuối cùng này...

Nàng không cần người có diện mạo đẹp, chỉ cầu cho ngày cuối cùng của cuộc đời nàng có thể cùng một nam nhân âu yếm... say sưa triền miên.

Không thể tưởng tượng được hắn thật sự đến đây.

Tần Nghĩa Phàm dừng chân, hắn thật sự rất muốn tiêu sái bước vào. Nhưng lúc nghĩ đến thời điểm trong gang tấc là có nàng, hắn bắt đầu bối rối. Hai vạn lượng bạc trắng, hoặc là nói hắn phải ở trong thư phòng cả đời để đổi lấy một đêm của nữ tử, như vậy đáng giá sao?

Lúc trước hắn đã từng nói với chính mình: Đoạn nhân duyên này... người nữ nhân mà hắn yêu này... tốt hơn hết là hắn nên quên đi

Nhưng hôm nay hắn thật sự không thể quên được nàng, đó là nữ tử trước kia từng làm cho hắn mê mẩn sao? Hắn bắt đầu có chút mê hoặc.

Cũng không nên đứng như vậy cho đến hừng đông, như vậy sẽ làm cho người khác tò mò, ít nhất hắn cũng nên vào ngồi.

Hắn vốn dĩ không biết, kể từ khi hắn đi vào không phải chỉ là một gian phòng mà là một đoạn số mệnh khác đã được an bài vì hắn.

Nguyệt Nhân Nhân thấy hắn tiến vào làm nàng bối rối đứng dậy. Nghĩ tới bản thân mình áo lụa mỏng quá mức làm nàng có chút thẹn thùng muốn che dấu. Mà Tần Nghĩa Phàm đang ngồi trước bàn rượu nhìn biểu lộ bất an của Nguyệt Nhân Nhân.

Tình thế khó xử khiến nàng khẽ cắn môi, hắn tiến lại gần nàng...

Hắn không nói nhìn nàng im lặng cởi bỏ thắt lưng cùng chiếc trường bào màu lam nhạt của hắn

“Mỗi một người nam nhân nàng đều làm như vậy sao?” Tần Nghĩa Phàm nhìn động tác hèn mọn của nàng.

Nàng khiếp sợ ngẩng đầu, vốn định nói, “Không phải” Nhưng lời nói ra cuối cùng lại là

“Đúng vậy.” Như vậy lại càng không thể chạm đến tâm của một người nam nhân sao?

Tần Nghĩa Phàm trong lòng bộc phát một cảm xúc phức tạp, có phần nộ, có ghen tỵ và cũng có... Thất vọng.

Nếu nàng chỉ xem hắn là một người nam nhân thì hắn cũng sẽ chỉ xem nàng là một nữ nhân...

Thanh Ngưng đứng trong Hồng Loan Điện, nhìn xung quanh...

Nguyệt Lão mặt mày vẫn cau có như trước, “Tần Nghĩa Phàm thiên tư thông minh, rất có chí khí. Tuy xuất thân trong gia đình giàu sang đẳng hoàng, cũng có chút tự phụ, tiểu tiện như nước nhưng cũng không nên có vận mạng như vậy. Nhân duyên như vậy đối với hắn rất không công bằng sao?”

“Thực xin lỗi ngài, Tần Nghĩa Phàm, Ta Thanh Ngưng này nợ ngài, một ngày nào đó nhất định sẽ trả lại.” Thanh Ngưng đến bên Dao Trì vuốt ve thanh bảo kiếm phủ đầy bụi ấy, nói, “Ngài đã tẩy sạch bạo khí, cũng nên quay lại nhân gian thôi. Ta ban tên cho ngài là Thanh Phong, hi vọng ngài có thể hỗ trợ cho Tần Nghĩa Phàm, bảo hộ hắn, giúp hắn thoát khỏi tai ương và bình an!” Nói xong đem bảo kiếm quăng xuống hạ thế.

Sáng sớm một hương vị huyết tinh nồng đậm làm cho Tần Nghĩa Phàm bừng tỉnh, hắn mở mắt kinh ngạc nhìn vào vũng máu trên người Nguyệt Nhân Nhân.

“Nhân Nhân!” Hắn nhanh chóng nâng Nguyệt Nhân Nhân dậy, giữ lấy vết thương của nàng, giúp nàng cầm máu.

“Vì cái gì mà chết lại khó khăn như vậy?” Khí lực của nàng rất nhỏ... Hay là do một đao của nàng vẫn chưa đủ kiên quyết?

“Nàng đã làm nên tội gì?” Hắn không thể nhận ra đây chính là Nhân Nhân – người mà đêm qua hắn đã trăm thuận muốn lấy lòng nàng mà giờ đây hơi thở chỉ còn rất mong manh. Một nữ tử mà hắn đang ôm ấp đây đã làm cho hắn nảy sinh hết tất cả tư vị trong lòng.

“Tần công tử, Nhân Nhân chỉ là một kĩ nữ. Nhân Nhân được ngài yêu thì cuộc đời này cũng không có gì tiếc nuối.” Cho dù sau này không thể trên một

viết tên là Tần phu nhân nhưng ít ra cũng từng là vợ chồng, chỉ như vậy thôi nàng cũng thỏa mãn rồi.

“Người đâu, mau thỉnh đại phu!” Cuộc đời trong mười tám năm nay của hắn đây là lần suy nhất hắn cùng một nữ nhân quần quýt say mê, lúc này hắn cũng cảm nhận được: Cái gì mà thế nhân gọi là cười một lần thì khuynh thành, cười thêm lần nữa thì khuynh quốc...

“Nguyệt Nhân Nhân chỉ hy vọng đoạn duyên phận không phải thuộc loại sẽ làm ngài cảm thấy hạnh phúc.” Y Vân nhìn hờn phách Nhân Nhân không rời thân thể mới an tâm rồi đi. Nàng đương nhiên không biết vì nàng muốn Nguyệt Nhân Nhân hạnh phúc mà trên Thiên Giới cũng có người vì nàng mà sắp đặt hết mọi chuyện.

“Nàng vẫn còn sinh mệnh, có được một người nam tử trên thế gian si mê như vậy, có thể tận hưởng được vị ngọt của nhân sinh.”

“Thật sự sao? Trời cao rốt cuộc cũng chiếu cố đến người đáng thương.”

“Không phải là trời cao chiếu cố nàng ấy, mà là có người chiếu cố đến nàng ấy.” Kim Thiện Tử biết Thanh Ngưng vì muốn che dấu tội lỗi cho Y Vân đã đi đến Diêm La Điện. Mệnh Cung rồi lại đến Hồng Loan Cung.

“Tình yêu đến tốt cùng là có cảm giác như thế nào?” Y Vân đã quen cùng Kim Thiện Tử tàng hình mà nói chuyện.

“Ha ha, vấn đề này ngươi không nên hỏi một phật tử tu thân dưỡng tính a.”

“Tôn giả, người dùng một tâm bình thân chứng kiến thế gian có lẽ mới là tình yêu chân chính.”

Kim Thiện Tử có chút đăm chiêu gật đầu, “Nga, nếu như vậy trong mắt ta hẳn là mọi thứ đều phải trả giá, cho dù là toàn tâm yêu một người cũng thế.”

Bạn đang đọc truyện *Theo Ngàn Năm Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.